

Indenrigs- og Socialministeriet
Att: Elsebeth Jarl Brunés
Holmens Kanal 22
1060 København K

Sendt pr. mail til:
ejb@ism.dk og p-lovkoord@ism.dk

KL's supplerende høringssvar over udkast til lov om ændring af retssikkerheds- og administrationsloven (Skabe sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde)

KL har den 30. november afsendt et foreløbigt høringssvar. Som følge af den politiske behandling af forslaget i KL, fremsender KL hermed et supplerende høringssvar.

KL vil gerne understrege behovet for lovforslaget. Styringen af det specialiserede socialområde står som en central udfordring for kommunerne i 2010. Det fremgik også af aftalen om kommunernes økonomi for 2010. Det fremsatte lovforslag er derfor en væsentlig forudsætning for kommunernes styringsmuligheder i 2010. KL vil derfor gerne understrege, at der er behov for en hurtig vedtagelse af de nye regler, således at de kan træde i kraft snarest og få virkning for størstedelen af 2010.

KL lægger således meget vægt på, at forslaget gennemføres med snarest mulig virkning, og udmønter den økonomiaftale, der blev indgået i juni 2009. KL er derfor indforstået med, at KL's principielle ønske om, at bl.a. frit-valgsområdet også medtages i ændringen, ikke indgår som en del af nærværende lovforslag.

Med venlig hilsen

Erik Bruun

Den 10. december 2009

Jnr 09.00.20 K04
Sagsid 000211106

Ref NMI
nmi@kl.dk
Dir 3370

Wedekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

Tlf 3370 3370
Fax 3370 3371

www.kl.dk

1/1

Indenrigs- og Socialministeriet
Att: Elsebeth Jarl Brunés
Holmens Kanal 22
1060 København K

Sendt pr. mail til:
ejb@ism.dk og p-lovkoord@ism.dk

KL's høringssvar over udkast til lov om ændring af retsikkerheds- og administrationsloven (Skabe sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde)

Indenrigs- og Socialministeriet har den 19. november bedt om at modtage evt. bemærkninger til ovennævnte lovudkast senest den 30. november d.å.

KL skal udtrykke tilfredshed med, at regeringen fremsætter forslag til lovændring, som følger op på aftalen om kommunernes økonomi for 2010 med hensyn til at give kommunerne bedre mulighed for at styre udgifterne på det specialiserede socialområde.

Af udkastet til lovforslag fremgår, at borgere der vælger/har valgt bolig i en anden kommune efter frit-valgs-reglerne ikke er omfattet af ændringen. Det fremgår af den foreslåede nye § 9 stk. 7, at regelændringen gælder situationer "når denne kommune har medvirket til, at personen i en anden kommune har fået ophold i". Dette indebærer, at når borgeren selv har valgt bolig efter frit-valgs-reglerne, så har kommunen ikke medvirket til opholdet i en anden kommune. Dette vil på ældreområdet være tilfældet for langt de fleste borgere, der har ophold i en anden kommune, mens det på voksenområdet vil være en mindre andel. For disse personer vil betalingskommunen således ikke have opnået fremtidig visitationskompetence og dermed have indflydelse på personens hjælp og udgifter til denne. Principielt mener KL, at der bør være overensstemmelse mellem reglerne vedr. det specialiserede socialområde og ældreområdet. Deraf følger, at også frit-valgs-reglerne burde være omfattet af regelændringen.

KL noterer endvidere, at det alene er Servicelovens ydelser, der omfattes af ændringen. KL gør opmærksom på, at det af såvel styringsmæssige som administrative grunde er ønskeligt med mere ensartede handle- og betalingskommuneregler på tværs af forskellige lovområder og vil opfordre regeringen til at se på mulighederne for dette.

Den 30. november 2009

Jnr 09.00.20 K04
Sagsid 000211108

Ref KHK
khk@kl.dk
Dir 3370 3288

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

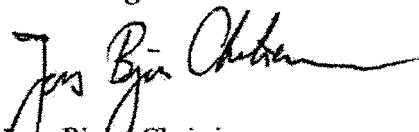
Tlf 3370 3370
Fax 3370 3371

www.kl.dk

1/2

Der tages forbehold for evt. supplerende bemærkninger til lovudkaster, da det ikke har været muligt at forelægge sagen til politisk behandling i KL inden høringsfristen.

Med venlig hilsen

Jens Bjørn Christiansen

Indenrigs- og Socialministeriet
Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K
Att: Elsebeth Jarl Brunés

18-01-2010

Hørings svar i forbindelse med udkast til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde)

Børne- og Kulturchefforeningen kan overordnet tilslutte sig princippet om, at visitations- og betalingskompetence følges ad. Som nævnt flere gange i materialet omkring lovforslaget er det væsentligt, at den betalende kommune har hånd i hanke med serviceniveauet, som jo er essensen i dette forslag i forhold til det specialiserede voksenområde via fastlæggelse af handlekompetence hos betalende kommune.

Erfaringerne på børneområdet i forhold til den tilsvarende øvelse for år tilbage omkring handle- og betalingskompetencen har som udgangspunkt været positive i forhold til fastlæggelse af serviceniveau.

Med det udgangspunkt tænker Børne- og Kulturchefforeningen også, at åbningen i forhold til delegering af handlekompetence bl.a. i de sager, hvor den fysiske afstand er forholdsvis stor eller, der har været udbetalt refusion gennem længere tid, er hensigtsmæssig.

Det primære er, at der lægges vægt på, at de involverede kommuner omkring den enkelte borger har et tæt samarbejde i forhold til de samlede ydelser omkring borgeren – herunder opmærksomhed omkring kendskab til de lokale tilbud.

Børne- og Kulturchefforeningen vil gerne gøre opmærksom på, at der i forbindelse med efterværn sandsynligvis kræves ekstra opmærksomhed – herunder samspillet mellem forsørgelsesydelser og efterværnsindsatsen.

Endelig forventes der en øget skriftlighed i forhold til den enkelte borger, da afstanden mellem den visiterende og tilsynsførende kommune og borgeren – og dermed kendskabet til borgeren i hverdagen – bliver større.

Kontaktpersoner i forhold til det afgivne høringssvar er Formand for bestyrelsen Klaus Majgaard (telefon 65 51 50 01, e-mail: klm@odense.dk) og medlem af bestyrelsen Hanne Dollerup (telefon 47 78 41 01, e-mail; Hado@Halsnaes.dk).

Med venlig hilsen

Hanne Dollerup
Bestyrelsesmedlem i
Børne- og Kulturchefforeningen

NOTAT

DANSKE
REGIONER

30-11-2009

Sag nr. 09/2962

Dokumentnr. 60372/09

Nina Suenson

Tel. 35298208

E-mail: nsu@regioner.dk

Høring om udkast til lov og retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service

Danske Regioner har pr. 19. november 2009 modtaget et høringsbrev fra Indenrigs- og Socialministeriet angående udkast til forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service.

Det foreslås med ikrafttræden den 1. marts 2010, at en persons oprindelige opholdskommune fortsat skal være handlekommune i forhold til hjælp efter serviceloven, når denne kommune eller en anden offentlig myndighed har medvirket til, at en person får ophold i et socialt botilbud eller lignende for voksne eller nærmere angivne institutioner i en anden kommune end den oprindelige opholdskommune.

Indledningsvis må der tages forbehold for, at lovforslaget også vil blive behandlet politisk i Danske Regioner, hvorfor følgende kommentarer kun er foreløbige.

Danske Regioner finder generelt, at forslaget har positive elementer, eksempelvis at det kan være med til at give en kommune mulighed for at handle hurtigt og koncist i forhold til den enkelte borgers konkrete sag, og at forslaget kan være med til at sikre en kontinuitet efter det 18. år ved det, at den oprindelige kommune fortsætter med at være handlekommune.

Danske Regioner finder dog samtidig, at der er en række generelle udfordringer relateret til gennemførelsen af forslaget. Forslaget forventes f.eks. at få betydelige administrative konsekvenser for de regionalt drevne tilbud, i det tilbuddene nu skal have kontakt med langt flere kommuner og samtidig tage hensyn til endnu flere serviceniveauer på botilbud med beboere fra mange forskellige kommuner.

Samtidig er det holdningen, at forslagets gennemførelse kan være med til at gøre systemet mere uoverskueligt for borgeren, idet denne skal forholde sig en proces, der udgår fra to kommuner i stedet for én.

Herunder beskrives mere uddybende de udfordringer, Danske Regioner ser i forbindelse med lovforslagets gennemførelse.

Administrative konsekvenser

Et ændringsforslag som det aktuelle vil generelt have administrative konsekvenser for både de sociale tilbud, deres driftsherrer men også for alle de kommuner, der nu skal være handlekommuner for borgere, der måske bor i den anden ende af landet. Det er derfor regionernes holdning, at konsekvensskemaet, hvoraf det fremgår ”ingen administrative konsekvenser” er misvisende.

Forskellige serviceniveauer

Det er generelt regionernes erfaring, at det indebærer langt større vanskeligheder og større administrative udfordringer, når flere kommuner skal arbejde sammen om en fælles opgave for en helhedspræget løsning, end når der samarbejdes med en enhed eksempelvis beliggenhedskommunen.

Botilbuddene skal efter de gældende regler kun samarbejde med én handlekommune og har dermed kun haft ét serviceniveau at skulle forholde sig til. Beboere i samme botilbud risikerer fremover at skulle modtage ydelser og betale egenbetaling efter forskelligt serviceniveau.

Såfremt serviceniveauet er forskelligt fra kommune til kommune, bliver det vanskeligt at tilrettelægge det faglige arbejde i tilbuddene, samtidig med at det kan give anledning til uro og utryghed blandt beboerne, at de under samme tag og med samme personale skal opleve forskellige serviceniveauer.

Borgerens adgang til systemet

Det er i høj grad borgere med betydeligt nedsat fysisk og psykisk funktionsevne, som berøres af de foreslåede regler, idet det er disse borgere, som kommunerne ikke kan rumme i egne tilbud, og som derfor tager ophold på tilbud i andre kommuner drevet af for eksempel regionerne. Det er samtidig disse borgere, der i forvejen på grund af den nedsatte funktionsevne har svært ved at varetage deres egne anliggender.

Gennemføres lovforslaget, kompliceres denne gruppes muligheder for at medvirke i egen sag af, at de så skal forholde sig til 2 handlekommuner, som tilmed via delegation kan skifte handlekompetence og opgaveportefølje (med reglerne om tilbagekaldelse og call in) ad flere omgange.

Samtidig findes det problematisk, at borgere, der allerede har ophold i et botilbud, med de nye regler ikke mulighed for at klage over det skift af handlekommune, der følger af lovændringen.

- for retten til lige muligheder

Danske Handicaporganisationer

Indenrigs- og socialministeriet
Att.: Elsebeth Jarl Brunés

e-mail: ejb@ism.dk og p-lovkoord@ism.dk

Kløverprisvej 10 B
2650 Hvidovre, Danmark
Tlf.: +45 3675 1777
Fax: +45 3675 1403
dh@handicap.dk
www.handicap.dk

Hvidovre, den 27. november 2009
Sag 09/1037 – Dok. 13268/09 SL/KP/ck

Bemærkninger fra Danske Handicaporganisationer (DH) til lovforslag om ændring af lov om retssikkerhed mv. (sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar m.m.)

Danske Handicaporganisationer skal på det kraftigste tage afstand fra dette lovforslag, der indebærer, at den oprindelige bopælskommune i fremtiden både skal betale og beslutte i forhold til borgeren – uanset hvor denne er bosiddende. Uanset om personen aldrig flytter tilbage til den oprindelige kommune.

Det vil sige, hvis Skagen kommune visiterer en borger til et botilbud i Helsingør kommune, skal Skagen kommune i al evighed være handlekommune inden for servicelovens område - også selvom borgeren har boet i Helsingør kommune i 25 år, og derfor ikke længere har den ringeste tilknytning til Skagen kommune. Borgeren fastholdes i en økonomisk lænke til en oprindelig og fjern kommune.

Danske Handicaporganisationer erkender, at spørgsmålet om finansiering og myndighed i idealsituationen følges ad. Vi erkender også, at spørgsmålet om betalings- og handlekommune, finansiering og myndighed på det specialiserede socialområde er vanskeligt at skru sammen, så der tages højde for alle hensyn.

Men lovforslaget er et tilbageskridt af dimensioner og helt ude af proportioner. DH stiller samtidig stort spørgsmålstejn ved, om man med dette lovforslag opnår den ønskede effekt. Formålet med lovforslaget er at opnå *"den tilstrækkelige styringsmæssige effekt for den fremtidige udgiftsudvikling på det specialiserede socialområde"*. Giver det for alvor bedre styring at lade en fjern og fortidig kommune træffe alle beslutninger inden for et afgrænset lovområde?

Der er ingen dokumentation for, at udviklingen i udgifter på det specialiserede område er øget markant inden for de seneste år som følge af den nuværende deling mellem kommuner, der betaler, og kommuner der beslutter. Der har de seneste 3 – 5 år været tale om udgiftsstigninger på ca. 2,5 %, men ingen ved reelt, hvad udgiftsstigningen skyldes. Er det borgerens behov, der er ændret? Er det takstpolitikken? Er det bureaukrati? Kan det overhovedet påvises, at løsningerne er dyrere, når det ikke er den oprindelige kommune, der betaler? Kan

den oprindelige kommune selv give et tilsvarende tilbud men billigere? Ændrer borgernes behov sig i forhold til, hvilken kommune, de bor i?

En lang række ubesvarede spørgsmål, der som et minimum burde besvares, inden ca. 13.000 borgere og deres oprindelige kommuner kastes ud i dette nye bureaukratiske monster af en lovgivning.

Med lovforslaget bryder man samtidig med princippet om, at det er den kommune, der kender borgeren og dennes behov, der skal beslutte, hvilke nye tiltag der skal sættes i værk til gavn for borgeren fx ledsagelse, pædagogisk støtte, hjælpemidler osv. Man bryder med nærhedsprincippet, som har været drivkraften i udviklingen af velfærdssamfundet de seneste år.

Og ikke nok med det – lovforslaget omfatter også borgere, der for mange år siden blev visiteret til et botilbud i en anden kommune. Måske for 25 år siden!

Med andre ord mener man, det bliver lettere at styre udgiftsudviklingen for 13.000 borgere, med behov for en ganske særlig indsats, når bare det er den oprindelige kommune, der bestemmer. Det kan man kun, hvis man samtidig beslutter, at den nødvendige service, i forhold til hver enkelt borger med behov for specialiserede tilbud, skal reduceres.

En grotesk forestilling. De mennesker, der er omfattet af lovforslaget, har alle behov for en særlig indsats. Det er derfor de bedst belyste sager i kommunerne, og har ofte været behandlet i de højeste kommunale organer for at sikre opbakning til finansieringen. Hvor meget forestiller man sig konkret, man kan spare i disse sager ved at lade den oprindelige kommune bestemme? Lovforslagets målgruppe vil typisk have behov for forskellige former for personlig, praktisk og/eller pædagogisk bistand i hverdagen svarende til 24 timer i døgnet. Så hvor meget er der at "styre", spørger DH? Er det ikke at skyde gråspurve med kanoner?

Med lovforslaget hænger man principielt en gruppe af de allersvageste borgere ud som synderne for den økonomiske udvikling på et udokumenteret grundlag. Det er meget uheldigt, at man sætter fokus på den del af befolkningen, der har behov for de mest omfattende og specialiserede løsninger. Effekten er, at de i fremtiden vil blive udsat for stigmatiserende opmærksomhed og risikerer ukvalificeret politisk indblanding i forhold til deres sagsbehandling.

Til gengæld indfører man et sandt bureaukratisk regelsæt for både kommuner og borgere. Hvordan i alverden hænger det sammen med regeringens plan for mindre bureaukrati? At der samtidig er tale om et større rejsecirkus, gør det kun mere grotesk.

Man henviser til, at modellen kendes fra børneområdet. Når børn er anbragt uden for hjemmet, forbliver den anbringende kommune handlekommune, uanset hvor barnet anbringes, og uanset om forældrene flytter til en anden kommune. Men baggrunden for dette forslag er en helt anden. Nemlig at undgå at familier kan "flygte" fra kommunens beslutning om anbringelse eller andre relevante foranstaltninger. Begrundelsen er derfor en helt anden og tåler ikke sammenligning med voksne, der visiteres til et botilbud i en anden kommune.

Der er ingen faglig begrundelse for at lade den oprindelige kommune forblive handlekommune i al evighed. Begrundelsen er alene et ønske om bedre økonomisk styring, og den effekt er mere end tvivlsom. Generne for borgerne og bureaukratiet er der til gengæld ikke tvivl om.

Bureaukrati – 2 handlekommuner

For borgerne sker der væsentlige ændringer. Nu skal de nemlig have 2 kommuner, der hver især skal træffe beslutninger vedrørende borgeren. Den ene kommune skal træffe beslutninger inden for servicelovens område, hvilket blandt andet vil sige personlig hjælp, omsorg, pleje, økonomiske tilskud, misbrugsbehandling, aktivitets- og samværstilbud, botilbud og hjælpemidler samt rådgivning og vejledning. Det er den oprindelige kommune, som borgeren ikke længere har et forhold til efter mange års fravær, og som måske er beliggende langt fra borgeren, der skal træffe disse beslutninger. Den anden kommune skal træffe beslutninger vedrørende alle andre ydelser fx beskæftigelsesmæssige ydelser eller ydelser efter pensionslovgivningen. Det er uacceptabelt, at borgere skal udsættes for delt beslutningskompetence fra 2 kommuner.

Det vil også berøre de borgere, der gør brug af retten til at flytte botilbud eller plejebolig efter servicelovens § 108, stk. 2, for at flytte til en anden kommune og bo i nærheden af deres børn. Mange borgere er i forvejen afhængige af hjælp fra personale, venner og pårørende for at få afklaret, hvordan manglende aktivitets- og deltagelsesmuligheder kan afhjælpes. Det bliver vanskeligere, når der er 2 kommuner involveret.

Handicaporganisationerne forudser et endnu større pres på deres rådgivninger på grund af manglende koordinering og samarbejde handle- og opholdskommune imellem.

For borgeren er forslaget derfor en forringelse og til stor gene. Borgeren skal kunne orientere sig i forhold til 2 kommuner og have styr på, hvilke spørgsmål der skal rettes hvorhen, og hvor eventuelle klager skal sendes til. Borgeren bliver afhængig af to kommuners sagsbehandling og indbyrdes koordinering. Hvor bliver helheden af for borgeren og for kommunerne?

I øvrigt er det udemokratisk, at borgeren er afhængig af serviceniveauet i to kommuner, men kun har mulighed for at øve demokratisk indflydelse på den ene, nemlig opholdskommunen, hvor borgere har stemmeret til kommunalbestyrelsen.

Af lovbemærkningerne fremgår det blandt andet også, at det forudsættes, *”at de to involverede kommuner vedrørende en borger er indstillede på at indgå i et konstruktivt samarbejde med henblik på at sikre helhed i indsatsen over for borgerne.”*

For de borgere, der er i et socialt botilbud e.l. inden lovens ikrafttræden, får den tidligere opholdskommune mulighed for inden for en fastsat tre-måneders grænse at tage stilling til, at de ikke igen vil være handlekommune efter serviceloven. Hvor mange kommuner, der vil benytte sig af denne mulighed, er svært at spå om. Ikke mange, tror DH.

For kommunerne er det også en bureaukratisk lovgivning. De skal både tage stilling til, om de vil afstå fra at være handlekommune for de borgere, der er i et botilbud inden lovens ikrafttræden, de skal koordinere sagsbehandling med op til flere kommuner for borgere, hvor de fremover er handlekommune på servicelovens område, og de skal tage stilling til, om de helt eller delvis vil delegerer opgaven til den kommune, hvor boformen er beliggende. Den kommune, hvor boformen er beliggende, skal samtidig tage stilling til, om de vil acceptere at modtage delegationen. Dertil kommer, at sagsbehandlerne skal rejse landet tyndt for at besøge de borgere, de er handlekommune for på servicelovens område. Der er langt fra Skagen til Helsingør (t/r).

Et sandt bureaukrati og administrativt merarbejde. Set i lyset heraf undrer det meget, at lovgivere ikke vurderer, at lovforslaget har administrative konsekvenser for kommunerne. DH er helt enig i, at lovforslaget har administrative konsekvenser for borgerne, men mener også, det har administrative konsekvenser for kommunerne. At gå fra 1 til 2 handlekommuner kan da ikke undgå at medføre administrativt merarbejde.

Delegation – borgerens retsstilling

Det er alene varetagelsen af udøvelsen af opgaver efter serviceloven, der kan delegeres. Uanset i hvilket omfang handlekommunen (den oprindelige kommune) delegerer sine opgaver til opholdskommunen, bevarer handlekommunen ansvaret i sagen.

For borgeren er det dybt problematisk, at den delegerende kommune når som helst kan tilbagekalde delegationen helt eller delvis. Tilsvarende kan kommunen af egen drift behandle en sag, som ellers, som følge af delegationen, skulle være behandlet af den bemyndigende kommune. Det hedder "call in" i lovforslaget.

Borgeren kan med andre ord ikke være sikker på, hvilken kommune der skal behandle hvilke spørgsmål. Kommune kan enten have ændret i hvilke opgaver, der er delegeret til opholdskommunen, eller den kan gennemføre "call in". Hvilke konsekvenser kan "call in" mon få for borgerne?

Hvor er borgerens retssikkerhed? Hvor mange forgæves opkald skal borgeren foretage til de forkerte sagsbehandlere og forkerte kommuner?

Borgerens klagesager skal også sendes forskellige steder hen. Klager over serviceloven skal altid sendes til handlekommunen, uanset om de er truffet efter delegation. Mens klager over andre afgørelser inden for andre lovgivningsområder skal sendes til opholdskommunen.

Det bliver ikke lettere at være den borger, der tilfældigvis har behov for en særlig indsats beliggende i en anden kommune, eller som af andre årsager ønsker at flytte til et tilbud i en anden kommune. Så er der nemlig dømt afhængighed af to kommuner og deres samarbejde – sikkert resten af borgerens liv. Med mindre handlekommunen delegerer opgaverne til opholdskommunen. Men det er ikke sikkert, de gør det på alle områder, og i øvrigt kan de ændre på delegationen undervejs.

DH skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at der ofte er tale om borgere med ganske svage forudsætninger for at håndtere deres egen situation, ligesom der kan være tale om et svagt socialt netværk. Borgeren vil blive taberen i kommunernes indbyrdes spil.

Magtanvendelse

DH er forundret over, hvordan man i praksis forestiller sig, at den oprindelige kommune skal træffe beslutninger vedrørende magtanvendelse. En kommune som ikke længere kender borgeren efter mange års fravær! Tilbage til eksemplet indledningsvis. Hvis Skagen kommune visiterer en borger til Helsingør kommune, er det Skagen kommune, der også efter 25 år skal træffe beslutning om magtanvendelse. Hvis medarbejderne i borgerens botilbud mener, det er nødvendigt, der bliver truffet beslutning om magtanvendelse, skal der ikke alene rettes henvendelse til forvaltningen i opholdskommunen, men også til handlekommunen. Med mindre opgaven er delegeret til opholdskommunen. Det lyder ikke hensigtsmæssigt.

Det specialiserede område

Der er behov for at få drøftet og fastlagt, hvad det specialiserede område omfatter. Med lovforslagets afgrænsning og formulering sætter man lighedstegn mellem det dyre og det specialiserede. Men det er ikke korrekt. Langt fra alle borgere med behov for en omkostnings- indsats, har behov for en specialiseret løsning. Dette lovforslag omfatter fx også en række borgere med Borgerstyret Personlig Assistance (BPA) efter servicelovens § 96, der ikke har behov for et specialiseret tilbud, men er omfattet af reglerne alligevel.

DH frygter, at det med lovforslaget bliver yderst vanskeligt at sikre den nødvendige specialiserede indsats i forhold til borgere med behov herfor. Kommunerne mangler incitament til at etablere og drive de nødvendige tilbud til borgere med højtspecialiserede behov. Derfor er der udsigt til, at borgere med højtspecialiserede behov i fremtiden vil blive serviceret i hver enkelt af de 98 kommuner, hvilket vil være en katastrofe.

Med forslaget kan man kun forvente en faldende efterspørgsel af specialiserede tilbud. Man kan ikke forvente, at kommunerne kan/vil drive specialiserede tilbud uden samtidig at være sikker på, de kan få udgifterne dækket. Med borgere fra mange kommuner i et kommunalt specialiseret botilbud er opholdskommunen afhængig af forskellige kommuners bevillinger. Det vanskeliggør planlægning og budgetlægning af de enkelte tilbud. Så hellere lade være.

Utidssvarende i forhold til fri ret til at flytte

Den foreslåede lovgivning er utidssvarende og harmonerer dårligt med borgerens ret til frit at vælge botilbud på tværs af kommuner. Lovforslaget afspejler en gammeldags tænkning i forhold til, at den kommunale myndighed skal bestemme, hvor borgeren bosætter sig. Men ifølge Handicapkonventionens artikel 19 har borgeren ret til selv at bestemme, med hvem og hvor borgeren vil bosætte sig – uanset graden af hjælpebehovet. Det vil udfordre den måde, indsatsen planlægges og tilrettelægges på. I dag er al specialiseret indsats matrikelbåret og ydes med udgangspunkt i bestemte enheder. Men fremtidens rettighedsbaserede ind-

sats indebærer, at det overvejes, hvordan den specialiserede indsats også kan komme til borgeren. Så borgeren reelt får et frit valg med hensyn til, hvor og med hvem borgeren vil bo. Der er med andre ord behov for en bredere vifte af valgmuligheder.

Set i lyset heraf virker det grotesk, at der altid vil være en oprindelig og måske meget fjern opholdskommune, som skal træffe beslutninger for borgeren, hver gang det handler om serviceloven.

Mistillid kommunerne imellem

DH mener, lovforslaget i den grad er båret af mistillid kommunerne imellem i forhold til at sikre en effektiv og økonomisk drift af de specialiserede tilbud. Mener man virkelig, at kommunerne foreslår mere rigtige faglige løsninger, når en anden kommune betaler? Det lyder mærkeligt. Men det må være filosofien bag lovforslaget, når man mener, det kan medføre bedre styring af udgifterne. Kommuner, der ikke betaler for løsningerne, er med andre ord uansvarlige. Man skulle ellers tro regnestykket kommunerne imellem går nogenlunde op, så de 98 kommuner i gennemsnit varetager lige store opgaver i forhold til borgere med specialiserede behov.

Tag lovforslaget af bordet – lad os finde bedre løsninger

DH håber, lovforslaget bliver taget af bordet. Lad os hellere i fællesskab bruge ressourcer på at se nærmere på det specialiserede sociale område. Hvad dækker det over? Hvornår kræver et behov en specialiseret indsats? Hvordan fremmer man bedst kommunernes incitament til at etablere og drive specialiserede tilbud? Hvad dækker udgiftsstigningen over på det specialiserede socialområde?

Det må være muligt at finde bedre modeller end den foreslåede, hvor ”modtagerkommunen” bliver kompenseret for store udgifter. Initiativrige kommuner skal naturligvis ikke straffes for at etablere specialiserede tilbud, der tilgodeser borgere med et betydeligt handicap fra andre kommuner. Man må kunne opstille objektive kriterier, der udløser en finansiering. Uanset om den skal være kommunal eller statslig.

DH bidrager gerne i en fremadrettet og konstruktiv proces om det specialiserede socialområde.

Om igen!

Med venlig hilsen

Stig Langvad
formand

Til Indenrigs- og Socialministeriet
Departementet, Holmens Kanal 22, 1060 København K
E-mail ism@ism.dk
J.nr. 2009-4753

27. November 2009.

LOKK har den 19. november 2009 modtaget nedennævnte lovforslag til høring med svarfrist til den 30/11 2009.

LOKK hilser hermed forslaget velkomment, idet det ofte på krisecenterområdet - botilbudet Serviceloven § 109 - alene ud fra et sikkerhedsaspekt, er det bedste, at en persons oprindelige opholdskommune forsat forbliver handlekommune.

Forslaget om delegation løser til en vis grad behovet for at en anden/ny kommune bliver handlekommune.

Det bemærkes, at LOKK forsat går ud fra, at de almindelige regler om hvilken kommune der er personens opholdskommune også muliggør, at en anden kommune kan blive opholdskommune. Det har betydning i en del sager, hvor netop oven. sikkerhedshensyn fører til, at personen skal have en helt ny opholdskommune. Det ville være godt, hvis der i bemærkningerne til denne lovændring, var bemærkninger til denne mulighed.

Der bør som følge af denne lovændring i øvrigt tydeliggøres hvad denne ændring betyder for familierådgiverydelsen i Serviceloven § 109 stk. 4, hvor personens aktuelle opholdskommune – krisecentrets beliggenhedskommune - har visse dele af en handlekommunes rådgivningsopgaver.

Venligst

PBV
EB

Peter Michael Toft

Indenrigs- og Socialministeriet
Holmens Kanal 22
1060 København K

ebj@ism.dk og p-lovkoord@ism.dk

23. november 2009

Cc.: Danske Handicaporganisationer

Høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde)

Indenrigs- og Socialministeriet har ved skrivelse af 19. november udsendt ovennævnte i høring.

Landsforeningen takker for muligheden for at komme med bemærkninger til de fremsendte bekendtgørelsesudkast.

SIND er enig i, at adskillelsen af visitationskompetencen og finansieringsansvaret på det specialiserede socialområde har medført en uheldig udvikling. Vi har efter strukturreformen oplevet en stigende uvilje til at visitere udsatte borgere til botilbud placeret uden for den visiterende kommunes grænser.

Denne udvikling skyldes nok til dels, at mange kommuner er optaget af at udnytte kapaciteten i egne hjemtagne institutioner, men det spiller givetvis også en rolle, at man overgiver handleansvaret til en ny kommune, men beholder betalingsansvaret. Vi har hørt kommunale embedsmænd og politikere udtrykke det på den måde, at de sender borgerne af sted med en blanco-check i lommen.

Omvendt er det ikke vores indtryk, at handlekommunerne visiterer på et usagligt grundlag, blot fordi det er en anden kommune, der har betalingsansvaret.

Besparelsesforslag

Vi betragter primært det foreslåede lovforslaget som et forsøg på at bremse stigningen på udgifterne til det specialiserede socialområde – hvilket da også direkte fremgår af bemærkningerne til lovforslaget.

I Landsforeningen SIND ser vi dette som udtryk for en særdeles kynisk tankegang. Hvis udgifterne stiger fordi der er et øget behov, så er løsningen naturligvis ikke at bremse udgiftsstigningen. Hvis man har formodning om at stigningen skyldes, at handlekommunerne handler uansvarligt i forhold til de borgere, hvor de ikke har finansieringsansvaret, så kan problemerne løses på en mere hensigtsmæssig måde.

Landsforeningen SIND

Jernbane Allé 45, 3. www.sind.dk
2720 Vanløse landsforeningen@sind.dk
Tlf.: 35 24 07 50 Protektor: H.K.H. Kronprinsesse Mary

Landsformanden

Knud Kristensen Tlf.: 86 17 63 98
Stenvadet 6 Mobil: 40 30 63 98
8240 Risskov kk@sind.dk

Den foreslåede løsning gør i virkeligheden de svagest stillede borgere til gidsler i forsøget på at styre de kommunale udgifter.

Vi er af den opfattelse, at tilbud til personer der har ophold i de af lovforslaget omhandlede botilbud bedst tilrettelægges af de, der kender borgeren og medvirker til udarbejdelse af handleplaner m.m.

Alternativt forslag

I Landsforeningen SIND ser vi hellere, at man opretholder den nuværende ordning med at opholdskommunen også er handlekommune.

Hvis problemet med adskillelse af visitationskompetence og finansieringsansvar er reelt, kan det løses på mere hensigtsmæssige måder.

Man kan evt. indføre en ordning, hvor betalingskommunen kan indbringe handlekommunens afgørelser for en uafhængig instans, der kan pålægge handlekommunen at dække en del af udgifterne, hvis det skønnes, at handlekommunen har truffet en urimeligt dyr afgørelse.

En sådan ordning vil imødekomme de kommuner, der føler at de sender borgerne ud af kommunen med en blanco-check i lommen.

Andre muligheder kan overvejes, og vi står til rådighed for en nærmere drøftelse heraf.

Med venlig hilsen

Knud Kristensen

Indenrigs- og Socialministeriet
Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K.

29.11.2009

Att. Elsebeth Jarl Brunés
ejb@ism.dk

SAND – De Hjemløses Landsorganisation - skal hermed kvittere for modtagelsen af den fremsendte høringskrivelse af 19.11.2009 - over udkast til forslag om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service.

Indledningsvis skal vi påpege, at det præger lovforslaget stærkt, at der er tale om udmøntningen af en allerede indgået *økonomiaftale* - mellem regeringen og KL. - og det er derfor ikke specielt overraskende, at de mange konsekvenser af lovforslaget og specielt brugernes retssikkerhed, så vidt vi kan se "med bruger øjne" - slet ikke er inddraget i lovforslaget og at væsentlige retssikkerhedsprincipper dermed tilsidesættes alene af økonomiske og styringsmæssige hensyn.

Vi er enige i, at der er behov for en præcisering af regelsættet omkring betalingskommune og handlekommune i relation til Servicelovens § 110, men at en ændring bør tage udgangspunkt i dels en administrativ forenkling og specielt en forenkling i forhold til borgerne/brugerne. En forenkling, der tager udgangspunkt i nærhedsprincipper og borgernes retssikkerhed.

Lovforslagets gennemførelse vil helt givet skabe stor usikkerhed for brugerne og med lige så stor sikkerhed også en fagligt ringere og administrativ mere besværlig og omkostningsfyldt sagsbehandling.

De afledte konsekvenser af lovforslaget knytter sig specielt til følgende problemstillinger:

- A. *Hjemløse/udsatte borgeres store mobilitet på landsplan og at boformerne som konsekvens heraf er landsdækkende.*
- B. *Det for hjemløse meget centrale princip om at de selv, når de er i nød – uden visitation – selv kan henvende sig til en boform – "selvmøderprincippet".*
- C. *Svage borgeres manglende overskud til at forholde sig til mange forskellige og af hinanden uafhængige instanser.*

Vi frygter, at de største problemer vil opstå som konsekvens af hovedprincippet om at "betalingskommunen er handlekommune". Det har hidtil alene været en anbefaling, som det fremgår af Soc.min.s Botilbudsvejledning pkt. 161.

Problematisering af konsekvenser:

1. Mange sagsbehandlende myndigheder at forholde sig til for hjemløse.

Iflg. lovforslaget er det den henvisende kommune – betalingskommunen, der alene er handlekommune i forhold til ydelser efter lov om social service.

Det vil betyde, at ydelser efter anden lovgivning – specielt efter aktivloven og pensionslovgivningen – skal ydes i opholdskommunen. Konsekvensen vil være at svage og udsatte borgere får yderligere 2 forskellige forvaltninger i forskellige kommuner at forholde sig til.

I forvejen er det et stort problem (og ofte en umulighed) for denne gruppe at forholde sig til de mange forskellige myndigheder, der administrerer deres ydelser.

Det vil betyde at kontanthjælp, udarbejdelse af jobplan og pensionsydelser placeres i en kommune – opholdskommunen og at ydelser efter serviceloven f.eks. handleplan, Støtte/kontaktpersoner og enkeltydelser ydes i betalingskommunen. Dette vil med sikkerhed betyde en dårligere og mindre sammenhængende sagsbehandling

I forvejen er det iflg. SFI's optælling af hjemløse i 2009 kun 17 % i denne gruppe, der med de gældende regler har fået udarbejdet en handleplan. Det kan frygtes at det vil være endnu færre, hvis lovforslaget gennemføres.

2. Delegation af kompetence fra betalingskommune til opholdskommune.

Det fremgår af lovforslaget, at betalingskommunen helt eller delvist kan uddelegere kompetence.

Det er ikke beskrevet i lovforslaget hvornår og hvordan en sådan beslutning kan tages – og hvad den kan omfatte.

Beslutningen om hel eller delvis delegation er alene overladt til betalingskommunen, som *uden borgerens medvirken* kan beslutte hvad og hvor meget der skal uddelegeres.

Denne problemstilling er yderligere problematisk set i den sammenhæng, at opholdskommunen kan afslå at få uddelegeret handlekompetencen.

Endelig foreslås det også, at de gældende retssikkerhedsprincipper tilsidesættes, således at kommunerne *uden borgerens* samtykke kan udveksle personfølsomme oplysninger. Vi oplever dette meget betænkeligt i et retssikkerhedsperspektiv.

Samlet set vil forslaget betyde en meget stor usikkerhed for den hjemløse omkring dennes rettigheder og vil kunne medføre stor uensartethed i forvaltningen af rettigheder og ydelser.

3. Henvisende myndighed

Det er ikke præciseret i lovforslaget, hvad og hvem der betragtes som henvisende myndighed. Det er naturligvis klart, at hvis det er socialforvaltningen i en kommune, der træffer beslutning om at henvise til institution i en anden kommune, så er denne henvisende myndighed.

Men i forslaget forholder man sig slet ikke til hvad "anden offentlig myndighed" er. Det er nødvendigt at få præciseret om det f.eks. gælder kommunale gadeplansmedarbejdere eller andre socialarbejdere, der henviser til boform i anden kommune, hvis dette er det rigtige i situationen. Samme problemstilling gælder i forhold til kommunalt finansierede rådgivninger.

Endelig - er en kommunal boform "anden henvisende myndighed", hvis den må afvise en hjemløs pga. pladsmangel (som er dens pligt iht. gældende regler) og henviser til en ledig plads på en boform i en anden kommune ?

4. Selvmøderprincippet

Der er i lovforslaget slet ikke taget stilling til "*selvmøderprincippet*", som i dag er en basal og meget væsentlig ret for de hjemløse. Hvem er handlekommune og betalingskommune for hjemløse, der selv - *uden visitation* - henvender sig på en boform ?

5. Regeringens hjemløsestrategi

Som bekendt har regeringen vedtaget en "National Hjemløsestrategi" og har hertil afsat ca. 500 millioner kr. med det mål at nedbringe eller på længere sigt at fjerne hjemløshed i Danmark. Planen skal gennemføres i tæt samarbejde med 8 udvalgte kommuner, for senere at kunne udvides til resten af landets kommuner.

Strategiplanen er nu ved at blive implementeret i kommunerne og metodemæssigt har man i samarbejde med Rambøll management A/S, valgt at tage udgangspunkt i metoderne: "Individuel Case Management", "Critical Time Intervention" og Assertive Community Treatment". Alle 3 metoder tager udgangspunkt i at indsatsen sker tæt på den hjemløses opholdssted.

Nærhedsprincippet - at den konkrete indsats planlægges og udføres der, hvor den hjemløse befinder sig og ikke mindst den hjemløses positive medvirken, er basale forudsætninger for succes. I denne sammenhæng er det væsentligt at forholde sig til hvem der er handlekommune i forhold til den hjemløse.

Specielt kan vi frygte at implementeringen for henviste borgere bliver besværliggjort af at handleplan og SKP er placeret i betalingskommunen (med mindre det lykkes for kommunerne at få aftalt en fuldstændig delegation) og at den ovenfor nævnte indsats finder sted i handlekommunen.

Et af Strategiplanens mål er, at hjemløse ikke skal opholde sig mere end 3 måneder på en boform, hvis de er parate til at bo i egen bolig. Hvem skal beslutte om de er parate? Det er efter vor opfattelse betænkeligt, hvis det er betalingskommunen - der kan ligge langt væk - der skal træffe beslutningen - og man kunne frygte at beslutningen blev truffet mere ud fra økonomiske hensyn end pædagogiske hensyn.

Det skal bemærkes, at det fremsendte høringsmateriale har været fremsendt til alle landets lokale SAND-udvalg og at vort hørings svar er baseret på en dialog med SAND's brugere.

Vi håber med vort hørings svar, at man vil inddrage de implicerede parter i drøftelser af konsekvenser og løsningsmuligheder, inden lovforslaget færdiggøres – og at dette vil munde ud i et mere præcist og hensigtsmæssig resultat - ***med udgang i borgernes behov.***

Med venlig hilsen

SAND - De Hjemløses Landsorganisation

Sammenslutningen af boformer
for hjemløse i Danmark

Sekretariatet, Sundvej 96 – 8700 Horsens
Tlf. 75618488 – E-mail: Tso@Horsens.dk
www.sbh-boformer.dk

Indenrigs- og socialministeriet
Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

27. november 2009

Høringssvar over udkast til lovforslag om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde).

Sammenslutning af boformer for hjemløse i Danmark har følgende kommentarer:

Vores udgangspunkt er, at lovgivning bør være til gavn for brugeren og lette administrationen. I dette forslag er tænkningen, at kommunerne er overbeviste om, at når en anden kommune end den selv, træffer afgørelsen på deres vegne, så løber udgifterne løbsk. Altså er lovforslaget stillet - for at begrænse udgifterne og ikke for at hjælpe brugeren på en bedre måde. Desuden er vores vurdering, at det ikke vil lette administrationen, men gøre det mere kompliceret. Vi undrer os, når man konstant snakker om afbureaukratisering, at man så vil gennemføre dette lovforslag. Vi mener, det er et tilbageskridt, der vil give en unødigt belastning af de i forvejen belastede administrative rutiner og fjerner sig fra nærhedsprincippet

Vi er stærkt bekymrede for, at nogle af de grundlæggende principper på § 110 området forsvinder med dette lovforslag. Her tænker vi især på følgende:

- Selvmøderprincippet
- Lederens ret til at træffe afgørelse om optagelse
- At boformerne er landsdækkende

Som vi læser forslaget, betyder det, at hvis en bruger tager ophold på en § 110-boform, med medvirken fra en kommune, eller anden offentlig myndighed, er det den oprindelige opholdskommune, der er handlekommune.

Vi mener, det er nødvendigt at få ordet "medvirke" rammet ind. Hvad er det at medvirke? Hvilke handlinger er medvirken og hvilke er ikke?

Vi tror ligeledes, det er nødvendigt at få ordet "anden myndighed" rammet ind. Er det en § 110-boform? Er det f.eks. en psykiatrisk skadestue? Eller en kommunal afdeling uden nogen beslutningskompetence?

Hvis en boform er nødt til at bortvise en bruger pga. vold, er det så den afgivende boforms kommune, der er handlekommune, selvom den oprindelige handlekommune var en anden?

Sekretariatet, Sundvej 96 – 8700 Horsens
Tlf. 75618488 – E-mail: Tso@Horsens.dk
www.sbh-boformer.dk

Sammenslutningen af boformer
for hjemløse i Danmark

Eksempel:

Vejle kommune hjælper en bruger med at få plads på Boform A.

Boform A bliver nødt til at bortvise brugeren grundet vold. Boform A hjælper brugeren til ophold på Boform B.

Er det så Vejle kommune, der fortsat er handlekommune, eller er det Boform A's kommune, der har taget den på sig?

Vejle kommune har jo ikke medvirket til opholdet på Boform B, men det har Boform A's kommune.

Den omvendte problemstilling kan være, at Vejle kommune kan gøre indsigelse over, at Boform A's kommune har udøvet myndighed, hvis Boform A's kommune altså er myndighed i denne sammenhæng?

Det samme gør sig gældende ved pladsmangel: Hvor en boform finder plads til en bruger på en anden boform, er det så "anden myndighed", der henviser?

Hvem er betalingskommune for selvmødere – og kan man sige at lederen ved indskrivning er henvisende myndighed?

Vores frygt er, at der ligger gemt i forslaget, at man vil have ændret på lederens kompetence jf. § 110 stk. 3. Det vil være en katastrofe for de hjemløse, hvis ikke kompetencen til at træffe beslutninger om ophold i en boform, og hvornår opholdet skal ophøre, ligger hos lederen af boformen og ikke hos en betalingskommune. Derved fjernes det sikkerhedsnet, som er grundlæggende for den hjemløse borger. Nemlig at selvmøderprincippet fjernes, og der er stor risiko for at boformerne bliver så lokale, at det landsdækkende princip forsvinder.

Det skal efter vores opfattelse, derfor præciseres meget tydeligt, at §110 stk. 3 er gældende som "medvirken til" og er "anden myndighed" og ikke kan underkendes af opholds/handle/betalingskommunen.

Et andet dilemma er, at brugerne, som vi læser det, minimum får 2 myndigheder at forholde sig til, når ændringen kun omfatter loven om social service og lov om retssikkerhed og administration.

Vi tolker det sådan, at det skal være forvaltningen og jobcentret i opholdskommunen, der skal varetage henholdsvis pension, og kontanthjælp, og at ansvaret for handleplaner, enkelttydelser og skp. m.v. skal placeres i betalingskommunen. Vil det betyde, at der skal flere forskellige rådgivere fra forskellige kommuner ind over – alt efter om personen modtager ydelser efter LAB-loven, pensionslovgivningen m.v.?

Skal en kommune, som ikke kender noget til boformen, til at føre tilsyn med os? Så skal der godt nok bruges nogle personaleressourcer til at servicere denne del.

Der tages slet ikke højde for, at brugere af § 110 boformer ikke er så "stationære" som en person anbragt i et § 108-tilbud. – Kan de respektive kommuner overhovedet nå at etablere en sag og opfylde deres forpligtigelser, inden brugeren er rejst videre?

Hvilken betydning får det, for hjemløsestrategiens gennemførelse, hvor støtte i egen bolig er det gennemgående tema ?

Det bliver yderligere kompliceret af, at man kan lave en delvis delegation, hvordan vil det opleves af borgeren?

Sekretariatet, Sundvej 96 – 8700 Horsens
Tlf. 75618488 – E-mail: Tso@Horsens.dk
www.sbh-boformer.dk

Sammenslutningen af boformer
for hjemløse i Danmark

Vil modtagne kommuner overhovedet acceptere en delegation i.f.t., at vi snakker om de allermest udsatte borgere? Og hvad kan man delegere?

Vil vores brugere overhovedet kunne gennemskue, til hvem og hvor de skal klage? – Det er jo kun brugeren der kan klage. Endvidere er det kun en kommunes beslutning om ikke at overtage handlepligten, der kan påklages.

Det vil kunne medføre en meget uens behandling af brugere inden for § 110 boformernes rammer.

2.2.3. Eksisterende sager

"Beboere i samme botilbud vil herunder kunne modtage ydelser og betale egenbetaling efter forskelligt serviceniveau" (Tidligere opholdskommunes serviceniveau).

Det letter bestemt ikke administrationen på boformsniveau. F.eks. egenbetalingsskemaer, som skal udfærdiges på alle beboere laves på grundlag af et beløb fastsat af boformens beliggenhedskommune. Dette beløb er så vidt vi ved forskelligt fra kommune til kommune. Vil det betyde forskellig egenbetaling, alt afhængig af hvilken kommune man kommer fra ?

§ 2, nr. 3 og 4. Det kan blive rigtigt spændende, når en opfølgning skal ske ud fra modtagerens forudsætning og så vidt muligt i samarbejde med denne, når modtageren ikke overhovedet kender den rådgiver, som eventuelt vil foretage en opfølgning, eller at rådgiveren er ansat i Københavns kommune og brugeren har ophold på en boform i Ålborg.

Videre kan det bekymre, at man laver en lov "med tilbagevirkende kraft", i og med man gør det muligt at ændre allerede etablerede forhold, for hvilket der er indgået aftaler om mellemkommunal refusion. Det kan betyde, at det er "tilladt" at gøre sig nu effektive anstrengelser for at hjemtage "dyre" beboere, der bor i udenbys kommuner. Det mener vi vil komme til at give stor uro på de indre linier, og være med til, at mange brugere, som er i et stabilt forløb på f.eks. alternative plejehjem, kan risikere at blive hjemtaget ud fra en økonomisk betragtning og ikke ud fra hvad der fagligt og personligt er mest hensigtsmæssigt for brugeren.

Vores samlede vurdering af lovforslaget er, at det i sin nuværende form ikke på nogen måde er hensigtsmæssig for brugeren og ej hellere vil lette det faglige og administrative arbejde på boformerne. Desuden mener vi, at der er flere formuleringer, som ikke skaber klarhed over hvilken kommune, der skal gøre hvad og hvornår. Hvis dette ikke ændres, vil vi klart foretrække at forslaget trækkes tilbage og de gældende regler fortsætter.

Med venlig Hilsen

Thomas Søndberg
Landsformand -SBH

Indenrigs- og Socialministeriet

eib@ism.dk
p-lovkoord@ism.dk

J.nr.	R-15-60024-19
Centerleder	Alice Brun
Tlf.	22 68 23 10
Fax	75 54 26 69
E-mail	alice.brun@dukh.dk

Kolding den 30. november 2009

Høringssvar - Lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service.

(Sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde)

På grund af vores aktuelle personalemæssige situation har vi desværre ikke mulighed for at give lovforslaget den grundige behandling, det burde tilkomme i kraft af de gennemgribende konsekvenser, det kan få for borgerens retssikkerhed. DUKHs bemærkninger skal læses i dette lys.

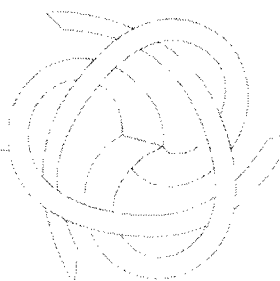
Forslaget indebærer, at en voksen borger fremover kan have to handlekommuner, når en kommune eller anden myndighed har medvirket til, at vedkommende får/har ophold i et socialt botilbud eller lignende i en anden kommune end den oprindelige opholdskommune. I disse tilfælde vil den oprindelige opholdskommune bevare retten og pligten til at bevilge og følge op på ydelser efter serviceloven, medens den aktuelle opholdskommune er handlekommune på ydelser efter anden lovgivning, medmindre kommunerne aftaler noget andet.

Er man omfattet af målgruppen vil den oprindelige opholdskommune for altid være handlekommune på servicelovens område, medmindre kommunerne træffer anden aftale.

Det giver en meget stor kompleksitet i myndighedernes relation til borgeren, hvorfor det er DUKHs opfattelse, at der er brug for initiativer, der sikrer den størst mulige gennemsækelighed for borgeren. Det udgør en særlig udfordring, at en stor del af de personer, der vil blive berørt af lovændringen, har begrænsede forudsætninger for at kende og forstå lovgivningen og for at varetage deres egne interesser.

Borgeren skal kende konsekvenserne af at få hjælp til ophold i en anden kommune

Det kan være vanskeligt for en del borgere at forstå og acceptere den forskellighed i ydelserne, der fører af det kommunale selvstyre. Vi får henvendelser fra mange borgere, der ikke kan forstå, at borgere i andre kommuner kan få ydelser, de ikke selv kan få på samme niveau, eller som ikke kan forstå, at deres ydelser ændres i forbindelse med flytning, selvom deres egen situation er uændret og loven ligeså. Princippet om at opholdskommunen fastlægger serviceniveauet inden for lovens rammer er dog relativt enkelt at formidle, selvom nogle borgere finder det urimeligt. Nogle fortæller, at de har draget den konsekvens at bosætte sig i en kommune, som kan tilbyde det serviceniveau, de ønsker, på et givet område.

Den Uvildige Konsulentordning på Handicapområdet

I dag forudsætter det borgerens samtykke at den oprindelige opholdskommune, når der er særlige grunde til det, fortsat er handlekommune. Borgere, der berøres af dette lovforslag, vil miste muligheden for at få direkte indflydelse på serviceniveauet for de helt basale ydelser, de modtager efter serviceloven, da deres demokratiske indflydelse er bundet til den aktuelle opholdskommune og ikke den oprindelige. For de fleste borgere vil dette hensyn formentlig vige for nødvendigheden af at flytte til anden kommune for at få en bolig, der opfylder behovet for en særlig hjælp eller ønskes af familiære eller andre hensyn.

Det fremgår ikke umiddelbart af bemærkningerne til lovforslaget, om det er vurderet i henhold til Handicapkonventionen, men det må man gå ud fra, at det er.

Fra DUKHs side vil vi anbefale, at kommunernes vejlednings- og rådgivningsforpligtelse understreges, så det sikres, at borgeren er bekendt med hvilken myndighed der varetager hvilke opgaver i hendes konkrete situation.

De efterfølgende bemærkninger til lovforslaget er en uddybning af dette behov for information, vejledning og rådgivning.

Borgeren skal vide, hvilke ydelser vedkommende helt konkret er bevilget

En række af de borgere, der opholder sig i "kollektive boformer" modtager ydelser, der er forholdsvis bredt defineret, idet leverandøren af eksempelvis praktisk og pædagogisk bistand selv fordeler ressourcerne mellem beboerne ud fra, hvad der er praktisk og hensigtsmæssigt i dagligdagen, også selvom der iht. serviceloven burde være tale om individuelt tildelte ydelser.

Med forskellige handlekommuner er der en vis sandsynlighed for, at der fremover vil være større forskel på, hvilke ydelser borgerne er bevilget, også når de bor i samme boligenhed og deler personale. Hvis der skal være overensstemmelse mellem bevilling og leveret ydelse, skal eksempelvis de pædagogiske medarbejdere være bekendt med, hvilke ydelser de må og skal levere til den enkelte borger.

For at den enkelte borger kan forholde sig til, om den tildelte ydelse er passende, for meget eller for lidt og kan reagere herpå, er det nødvendigt, at kommunens/kommunernes afgørelser er præcise og kendt og forstået af borgeren eller dennes repræsentanter, hvilket ikke altid er tilfældet.

Borgeren har krav på helhedsorienteret sagsbehandling (RTL § 5) - hvem skal yde den?

Lovforslaget indebærer, at såvel rådgivning som afgørelser og personligt tilsyn efter servicelovens bestemmelser varetages af den oprindelige opholdskommune, medens den aktuelle opholdskommune har ansvaret for alle andre ydelser. De færreste borgere har indsigt i, hvilke ydelser dette konkret drejer sig om.

Kommunen skal behandle borgerens ansøgninger og spørgsmål om hjælp efter den sociale lovgivning samt være opmærksom på, om der kan søges hjælp hos en anden myndighed eller efter anden lovgivning. En borger, der er berørt af dette lovforslag, kan have mulighed for at få hjælp efter forskellige lovgivninger udover serviceloven. Det kan f.eks. være forskellige former for behandling og træning eller forskellige former for støtte til transport. Det bør sikres, at borgeren gøres bekendt med, hvilken kommune hun skal henvende sig til om de ydelser, der er eller kunne være relevante for hende.

Hvilken af de potentielt to handlekommuner er forpligtet til at yde denne helhedsorienterede rådgivning?

Hvor skal borgeren søge hjælp, når hun ikke ved, om en ydelse henhører under serviceloven eller en anden lov?

Den Uvildige Konsulentordning på Handicapområdet

Hvis leverandøren ikke vil påtage sig opgaven under den bevilgende kommunes vilkår?

Borgeren vil ikke altid være i stand til selvstændigt at vurdere, om hun har brug for en anden, mere eller mindre hjælp. Det kan være opholdskommunen eller leverandøren, der tager initiativ til at søge en ydelse i den oprindelige opholdskommune på borgerens vegne.

Hvordan er borgeren stillet, hvis opholdskommunen og leverandøren vurderer, at der er brug for en anden eller mere af en ydelse (mindre, vil givetvis ikke være et problem) for at de kan varetage opgaven forsvarligt, og den oprindelige opholdskommune afviser at bevilge ydelsen? Borgeren kan anke afgørelsen, men hvordan er leverandørens forpligtelser i forhold til borgeren og den oprindelige opholdskommune?

Borgeren kan klage over "forsorgens udøvelse" - til hvem?

Det fremgår af lovforslaget, at borgerens eventuelle klage over en ydelse efter serviceloven skal rettes til den oprindelige opholdskommune, og at det også er denne kommune, der fører tilsyn med de tilbud, der er truffet afgørelse om i forhold til den enkelte person. Det er fortsat den aktuelle opholdskommune, der fører det generelle tilsyn med "den kollektive bolig".

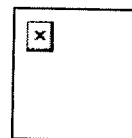
Hvor skal borgeren henvende sig, hvis hun er utilfredshed med kvaliteten af den leverede ydelse, samarbejdet med medarbejderne tilknyttet boligen o.lign. ?

Hvordan er proceduren herefter, idet der især tænkes på de tilfælde, hvor leverandøren vurderer, at der er en sammenhæng mellem den oprindelige opholdskommunes bevilling og borgerens utilfredshed?

Vi står gerne til rådighed med uddybning.

Med venlig hilsen

Alice Brun

Dansk Socialrådgiverforening
Toldbodgade 19a
1253 København K
www.socialrdg.dk

30.11.2009

LO

Høringssvar til forslag om ændring af retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service vedr. sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar.

Dansk Socialrådgiverforening (DS) skal takke for tilsendelsen af udkast til forslag til Lov om ændring af retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service. Høringsbrevet er sendt ud d. 19. november 2009 med svarfrist d. 30 november 2009 kl. 10. DS finder det urimeligt, at der kun gives i alt 6 arbejdsdage til høringsfasen for så principielt et lovforslag, som griber ind i mange menneskers liv. Grundet den korte høringsfrist har DS kun haft mulighed for at forholde sig til de overordnede linjer i forslaget.

DS anerkender, at det som udgangspunkt er et godt princip at handleansvar og finansieringsansvar følges ad. Lovforslaget giver desuden en række fordele især for borgere, der flytter meget rundt i landet, og for borgere for hvem der er tale om ophold af kortere varighed i en anden kommune end den oprindelige hjemkommune.

For borgere, hvor der er tale om langvarige ophold f.eks. på en institution, kan lovforslaget dog byde på en række u hensigtsmæssigheder. DS foreslår derfor, at der i behandlingen af lovforslaget i højere grad tages hensyn til borgerens interesser, f.eks. ved at give borgeren en større mulighed for indflydelse på beslutningen om uddelegering af handlekompetence.

For borgere der flytter meget rundt (f.eks. hjemløse), eller som kun har behov for botilbud udenfor hjemkommunen i en kortere periode, vil forslaget betyde en højere grad af kontinuitet i sagsbehandlingen. For denne gruppe borgere vurderer DS at forslaget således kan være fordelagtigt.

Omvendt vil lovforslaget, i de tilfælde, hvor der er tale om langvarige ophold uden for den oprindelige opholdskommune, betyde, at borgeren reelt ikke har opholdt sig i handlekommunen i en årrække, hvorved handlekommunens kendskab til borgeren derfor må antages at være begrænset. Det finder DS uheldigt, eftersom dygtig sagsbehandling og bevilling af relevante tilbud er afhængig af kendskabet til borgerens behov og ønsker.

DS bemærker, at der gives mulighed for overdragelse af handlekompetencen til den ny opholdskommune. DS ser gerne denne mulighed styrket ved, at der gives mulighed for, at en borger ved ophold af f.eks. 1 eller 2 års varighed uden for den oprindelige opholdskommune selv kan anmode om at få handlekompetencen overdraget til den ny opholdskommune. DS finder desuden, at der i forbindelse med beslutning om hjemtagelse af handlekommunekompetencen ikke alene skal gives ankemulighed såfremt den oprindelige opholdskommune ikke hjemtager handlekompetencen. Borgeren bør også kunne anke, at hjemkommunen hjemtager handlekompetencen, f.eks. hvis der er et særlig godt samarbejde mellem borgeren og opholdskommunen.

At en række opgaver forbliver i bopælskommunen, kan være praktisk relevant, men betyder at borgeren fremover reelt får to handlekommuner. DS finder dette betænkeligt og frygter, at mange borgere vil have svært ved at gennemskue, hvilken kommune, der er handlekommune i forhold til hvad. Denne konstruktion forekommer altså ikke at være til gavn for borgeren.

DS frygter endvidere, at forslaget i tilfælde, hvor der er meget lang transporttid til den nye opholdskommune, kan medføre en nedprioritering af tilsynsopgaver og møder vedrørende f.eks. handleplaner.

Samtidig er der stor risiko for at sagsbehandlingen, i de tilfælde, hvor der ikke, som lovforslaget forudsætter, er et konstruktivt og gnidningsfrit samarbejde mellem handle- og opholdskommuneborgere, bliver belastet af uenigheder mellem de to kommuner. Det finder DS stærkt u hensigtsmæssigt i forhold til borgerens retssikkerhed og muligheden for at medvirke i behandlingen af sin sag. DS anbefaler derfor at borgeren, både i de tilfælde hvor handlekommunen ikke lever op til sin handle- og tilsynspligt og i de tilfælde, hvor de to kommuner ikke indgår i et konstruktivt samarbejde, får mulighed for at søge om at få handlekompetencen flyttet til den ny opholdskommune.

I bemærkningerne til lovforslaget peges der på forslagets administrative omkostninger for kommunerne. DS er enig i at lovforslaget vil føre til øget administration i kommunerne, hvilket forekommer beklageligt i en tid, hvor løfterne om afbureaukratisering står højt på dagsordenen.

Forslaget vil også medføre en øget administrativ byrde for de botilbud, som huser beboere fra mange forskellige kommuner, da de fremover vil skulle samarbejde med samtlige kommuner som handlekommuner. Dertil kommer, at borgere i samme botilbud, på grund af den kommunale ret til selv at beslutte serviceniveauet indenfor den lovgivningsmæssige ramme, vil få forskellige vilkår og serviceniveau, hvilket både kan virke stærkt uhensigtsmæssigt i form af forskelsbehandling under samme tag, men også vil besværliggøre arbejdet i tilbuddene og i sidste ende kan have en fordyrende effekt på tilbuddene, hvilket strider mod lovforslagets grundlæggende intention.

Med venlig hilsen

Bettina Post
Formand
Dansk Socialrådgiverforening

Landsorganisationen i Danmark
Danish Confederation of Trade Unions

Islands Brygge 32D
Postboks 340
2300 København S

Telefon 3524 6000
Fax 3524 6300
E-mail lo@lo.dk

Sagsnr. 09-292
Vores ref. LRI/lgy
Deres ref. J.nr. 2009-4753

Indenrigs- og Socialministeriet
E:mail: ejb@ism.dk & p-lovkoord@ism.dk

Den 1. december 2009

Vedrørende udkast til forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Sammenhæng mellem visitationskompetencen og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde)

Indenrigs- og Socialministeriet har i henvendelse af 19. november 2009 bedt Landsorganisationen i Danmark (LO) om bemærkninger til ovennævnte lovudkast.

Ifølge lovudkastet skal en borgers tidligere opholdskommune fortsat være handlekommune, uanset hvor længe borgeren har boet i en anden kommune. Det vil komme til at gælde i de situationer, hvor en kommune eller en anden offentlig myndighed har medvirket til, at borgeren har fået bolig i en anden kommune. I dag er borgerens bopælskommune handlekommune, mens den tidligere kommune er betalingskommune.

Ændringen skal som udgangspunkt både gælde borgere, som fremover får bolig i en ny kommune og borgere, som allerede i dag har en opholdskommune, hvor en tidligere kommune betaler for ydelser. I den sidste situation kan den gamle kommune dog beslutte, at bopælskommunen fortsat er handlekommune, og den tidligere kommune fortsat refunderer udgifter til støtte efter serviceloven.

Boformer, der er omfattet af bestemmelsen

De pågældende ændringer kommer ifølge lovudkastet til at gælde for varige og midlertidige botilbud i henhold til serviceloven, plejehjem, forsorgshjem, krisecentre, boliger til ældre og mennesker med handicap efter almenboligloven, institutioner under sygehusvæsenet, institutioner under Kriminalforsorgen samt en opsamlingskategori, der angives som "boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles" med de øvrigt nævnte boformer. Om den sidste kategori hedder det i bemærkningerne til den pågældende bestemmelse, at det handler om ophold, der ikke formelt er etableret som boformer, "men som kan sidestilles med sådanne tilbud, idet de anvendes til at opfylde samme behov. Sigtet med bestemmelsen er, at der hermed er taget højde for såvel eksisterende måder at organisere hjælp på, som nye boformer og hjælpetilbud, der løbende udvikles. Ophold i egen bolig med betydelig støtte i og uden for hjemmet kan efter praksis i nogle tilfælde sidestilles med de nævnte boformer".

Efter LO's opfattelse må det anskueliggøres med eksempler, hvilke former for støtte, som indgår i opsamlingskategorien.

Det fremgår af bemærkningerne til § 9, stk. 7 i lovudkastet, at "ophold i egen bolig med betydelig støtte i og uden for hjemmet kan efter praksis i nogle tilfælde sidestilles med de nævnte boformer". Det er her nødvendigt med en udtømmende beskrivelse af, hvornår der er tale om den nævnte sidestilling, herunder hvad det er for en praksis, der henvises til. Ellers er man som borger placeret helt uden muligheder for at finde ud af, hvad der foregår eller kan komme til at foregå.

Konsekvenser af forslaget – to kommuner med ansvar overfor en borger

For borgeren betyder de nævnte ændringer, at det vil være den gamle kommune, der træffer afgørelse om og finansierer alle ydelser efter lov om social service - blandt andet personlig hjælp, omsorg og pleje, økonomiske tilskud, misbrugsbehandling, aktivitets- og samværstilbud, bolig og hjælpemidler. Og det vil også være den gamle kommune, der skal yde rådgivning og vejledning efter serviceloven. Også det personrettede tilsyn vil skulle varetages af den gamle kommune.

Ydelser efter anden lovgivning end serviceloven – for eksempel ydelser efter pensionslovgivningen – skal træffes af borgerens aktuelle opholdskommune. Det vil sige, at en borger med behov for særlig støtte kan komme ud for at skulle være i kontakt med to kommuner.

Delegationsmulighed

I lovudkastet er der fastsat en delegationsmulighed. Den indebærer, at en gammel kommune, der fremover skal være handlekommune, helt eller delvist vil kunne delegere opgaver til borgerens bopælskommune, hvis denne kommune ellers er indforstået med det. Den delegerende gamle kommune kan imidlertid på et hvilket som helst tidspunkt i henhold til de nærmere bestemmelser i delegationsaftalen tilbagekalde delegationen helt eller delvist. Og udenom borgeren, der bare kan kigge på, hvad der foregår, hvis vedkommende overhovedet bliver orienteret om det. Ydermere har kommunen mulighed for "af egen drift at behandle en sag, der ellers som følge af delegationen skulle være behandlet af den bemyndigede kommune".

Tilsvarende kan bopælskommunen på et hvilket som helst tidspunkt meddele, at den ikke længere vil være handlekommune for en borger. Borgeren kan hermed blive til kastebold mellem systemerne.

LO's opfattelse

LO finder at lovforslaget kan indebære, at borgeren reelt bliver stavnsbåndet idet man efter en flytning stadig vil være underlagt beslutninger taget af borgerens tidligere kommune.

Efter LO's opfattelse er det vigtigt, at en borger får ret til at være med til at bestemme. Det bør derfor indgå i lovforslaget, at en borger har mulighed for selv at vælge, hvilken kommune borgeren vil høre til – den kommune, hvor borgeren bor eller den gamle kommune, hvor borgeren en gang boede. Alt andet kan være en umyndiggørelse af borgere, blot fordi de har brug for særlig støtte.

Derudover mener LO, at en gennemførelse af dette lovforslag vil indebære et ganske betydeligt bureaukrati. Desuden vil borgerens retssikkerhed blive forringet – herunder blandt andet muligheden for at gennemskue, hvad der foregår – alene fordi der vil være to kommuner, som borgeren skal forholde sig til. Dertil kommer, at borgere i samme botilbud vil kunne have meget forskellige vilkår, selvom de er i samme situation og har samme behov. For botilbuddene vil forslaget givet før til mere administration, for eksempel fordi det personrettede tilsyn også skal varetages af den gamle kommune. Der vil også på en del boformer komme til at være betydeligt flere kommuner at holde kontakt med i forbindelse med støtten til beboerne.

En gennemførelse af lovforslaget vil efter LO's opfattelse være et tilbageskridt i forhold til den måde, vi behandler borgere på, som har brug for særlig social støtte.

Med venlig hilsen

Lizette Risgaard

Indenrigs- og Socialministeriet
Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K
Att.: Elsebeth Jarl Brunés

Mail: ejb@ism.dk; p-lovkoord@ism.dk

Telefon 72 48 60 00
Fax 72 48 60 01
Email: sl@sl.dk

Girokonto 402-3951

Ref. ASA/lh
Dok.nr. 496761

Sag.nr. 2009-SLCSFA-
01131

30. november 2009

Vedrørende udkast til forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Sammenhæng mellem visitationskompetencen og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde)

Indenrigs- og Socialministeriet har i henvendelse af 19. november 2009 bedt Socialpædagogernes Landsforbund om bemærkninger til lovudkastet, som vedrører ændringer af den nuværende fordeling af visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede sociale område.

Indholdet i lovudkastet betyder, at en borgers tidligere opholdskommune fortsat skal være handlekommune uanset hvor længe borgeren har boet i en anden kommune. Det vil komme til at gælde i de situationer, hvor en kommune eller en anden offentlig myndighed har medvirket til, at borgeren har fået bolig i en anden kommune. I dag er borgerens bopælskommune handlekommune, mens den tidligere kommune er betalingskommune. I lovudkastet er der indføjet en undtagelse, hvorefter den tidligere kommune helt eller delvist kan delegerer nogle af opgaverne til opholdskommunen.

Ændringen skal som udgangspunkt både gælde borgere, som fremover får bolig i en ny kommune og borgere, som allerede i dag har en opholdskommune, hvor en tidligere kommune betaler for ydelser. I den sidste situation kan den gamle kommune dog beslutte, at bopælskommunen fortsat er handlekommune, og den tidligere kommune fortsat refunderer udgifter til støtte efter serviceloven.

Boformer, der er omfattet af bestemmelsen

De pågældende ændringer kommer ifølge lovudkastet – hvis det vedtages – til at gælde for varige og midlertidige botilbud i henhold til serviceloven, plejehjem, forsorgshjem, krisecentre, boliger til ældre og mennesker med handicap efter almenboligloven, institutioner under sygehusvæsenet, institutioner under Kriminalforsorgen samt en opsamlingskategori, der angives som "boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles" med

de øvrigt nævnte boformer. Om den sidste kategori hedder det i bemærkningerne til den pågældende bestemmelse, at det handler om ophold, der ikke formelt er etableret som boformer, "men som kan sidestilles med sådanne tilbud, idet de anvendes til at opfylde samme behov. Sigtet med bestemmelsen er, at der hermed er taget højde for såvel eksisterende måder at organisere hjælp på, som nye boformer og hjælpetilbud, der løbende udvikles. Ophold i egen bolig med betydelig støtte i og uden for hjemmet kan efter praksis i nogle tilfælde sidestilles med de nævnte boformer". Der henvises til bemærkningerne til L 140 fra Folketingsåret 1998-99, hvilket nu ikke giver større viden om, hvad denne kategori konkret omfatter. Af bemærkningerne til dette lovforslag fremgår det også blot, at der er tale om en opsamlingsbestemmelse, fordi "der herved tages højde for, at der i dag allerede er måder at organisere hjælp på, der kan sidestilles med de boformer, som direkte er nævnt i (...), og at der hele tiden udvikles nye boformer og hjælpetilbud, der etableres ud fra konkrete behov og muligheder for at finde nye måder at indrette hjælp på". Efter Socialpædagogernes opfattelse må det anskueliggøres med eksempler, hvilke former for støtte, som indgår i opsamlingskategorien.

Det fremgår som allerede nævnt af bemærkningerne til § 9, stk. 7 i lovudkastet, at "ophold i egen bolig med betydelig støtte i og uden for hjemmet kan efter praksis i nogle tilfælde sidestilles med de nævnte boformer". Og så siges der ikke mere om det. Her er det naturligvis helt nødvendigt med en udtømmende beskrivelse af, hvornår der er tale om den nævnte sidestilling. – herunder hvad det er for en praksis, der henvises til. Ellers er man som borger placeret helt uden muligheder for at finde ud af, hvad der foregår eller kan komme til at foregå.

Konsekvenser af forslaget – to kommuner med ansvar overfor en borger

For borgeren betyder de nævnte ændringer, at det vil være den gamle kommune, der træffer afgørelse om og finansierer alle ydelser efter lov om social service - blandt andet personlig hjælp, omsorg og pleje, økonomiske tilskud, misbrugsbehandling, aktivitets- og samværstilbud, bolig og hjælpemidler. Og det vil også være den gamle kommune, der skal yde rådgivning og vejledning efter serviceloven. Også det personrettede tilsyn vil skulle varetages af den gamle kommune.

Ydelser efter anden lovgivning end serviceloven – for eksempel ydelser efter pensionslovgivningen - skal træffes af borgerens aktuelle opholdskommune. Det vil sige, at en borger med behov for særlig støtte kan komme ud for at skulle være i kontakt med to kommuner.

Derfor indeholder både de almindelige bemærkninger til lovforslaget samt bemærkningerne til den pågældende bestemmelse (§ 9, stk. 7) da også et enslydende fromt ønske, nemlig at "Det forudsættes, at de to involverede kommuner vedrørende en borger er indstillede på at indgå i et konstruktivt samarbejde med henblik på at sikre helhed i indsatsen over for borgeren". Ønsket optræder også i andre formuleringer hist og pist i teksten. Socialpæ-

dagogernes Landsforbund går ud fra, at det skyldes, at der her er et punkt, hvor det for alvor kan gå galt.

Overgangsbestemmelse

Lovudkastet indeholder en slags overgangsbestemmelse. Som udgangspunkt er det alle borgere i den beskrevne situation, som fra 1. juli 2010 skal overgå til den gamle kommune. I perioden 1. marts til 1. maj 2010 får kommunerne imidlertid mulighed for at træffe afgørelse om ikke igen at blive handlekommune efter serviceloven. Hvis en kommune træffer en sådan afgørelse, får borgeren lov til at beholde den kommune, som borgeren bor i, som handlekommune. Der er ikke angivet noget om, hvor mange borgere, der på den måde skal tages stilling til, om "man vil hente hjem," men en vurdering fra Danske Handicaporganisationer lyder på omkring 13.000.

Delegationsmulighed

I lovudkastet er der desuden en delegationsmulighed. Den indebærer, at en gammel kommune, der fremover skal være handlekommune, helt eller delvist vil kunne delegerer opgaver til borgerens bopælskommune, hvis denne kommune ellers er indforstået med det. Den delegerende gamle kommune kan imidlertid på et hvilket som helst tidspunkt i henhold til de nærmere bestemmelser i delegationsaftalen tilbagekalde delegationen helt eller delvist. Og udenom borgeren, der bare kan kigge på, hvad der foregår, hvis vedkommende overhovedet bliver orienteret om det. Og for at gøre det endnu værre, så har kommunen mulighed for "af egen drift at behandle en sag, der ellers som følge af delegationen skulle være behandlet af den bemyndigede kommune". Denne sætning fra bemærkningerne i lovudkastet til den pågældende bestemmelse bliver lettere surrealistisk kaldt "call in" i en parentes, så alle kan forstå, hvad det går ud på.

Tilsvarende kan bopælskommunen på et hvilket som helst tidspunkt meddele, at den ikke vil være med mere, - at den ikke længere vil være handlekommune for en borger. Borgeren er hermed for alvor blevet gjort til en katebold mellem systemerne.

Socialpædagogernes opfattelse

Socialpædagogernes Landsforbund har grundigt overvejet indholdet i lovforslaget og mulige konsekvenser for de borgere, der bliver omfattet af ændringerne. Forbundet kan ikke komme til en anden vurdering end, at der er tale om indførelse af et slags stavnsbånd - at man som borger ikke har ret til at beslutte, i hvilken kommune man bor eller vil bo, men at man hører til den kommune, som man engang kom fra. Uden at man har ret til at gøre indsigelse. Det er helt usædvanligt.

Så vidt vides er der ikke planer om en følgelovgivning, som giver de pågældende borgere stemmeret til kommunalvalg i de kommuner, som har handle retten i forhold til dem. Det vil ellers være det mest logiske, hvis lovforslaget skulle gå hen og blive gennemført.

Efter forbundets opfattelse er det naturligvis helt afgørende, at en borger får ret til at være med til at bestemme. Det bør med andre ord indgå i lovforslaget, at en borger har mulighed for selv at vælge, hvilken kommune bor-

geren vil høre til – den kommune, hvor borgeren bor eller den gamle kommune, hvor borgeren en gang boede. Alt andet vil være ren umyndiggørelse af borgere, blot fordi de har brug for særlig støtte.

For forbundet er der ingen tvivl om, at en gennemførelse af dette lovforslag vil indebære et ganske betydeligt bureaukrati. Desuden vil borgerens retssikkerhed blive forringet – herunder blandt andet muligheden for at gennemskue, hvad der foregår – alene fordi der vil være to kommuner, som borgeren skal forholde sig til. Dertil kommer, at borgere i samme botilbud vil kunne have meget forskellige vilkår, selvom de er i samme situation og har samme behov. For botilbuddene vil forslaget givet føre til mere administration, for eksempel fordi det personrettede tilsyn også skal varetages af den gamle kommune. Der vil også på en del boformer komme til at være betydeligt flere kommuner at holde kontakt med i forbindelse med støtten til beboerne.

I september 2009 gennemførte Socialpædagogernes Landsforbund en survey blandt socialchefer i kommunerne. Surveyen, der blev offentliggjort i oktober 2009, omhandlede en række emner inden for styring og økonomi på det specialiserede sociale område. I den forbindelse blev der også bedt om en vurdering af konsekvenserne af den foreslåede ændring vedrørende betalingskommune og handlekommune, som den fremgik af teksten i aftalen mellem regeringen og KL om kommunernes økonomi for 2010.

Svarene faldt i tre kategorier. Der vil være bedre mulighed for økonomisk styring. *"Større indflydelse på, hvilket tilbud borgeren får i forhold til betalingskommunens serviceniveau". - Positivt er du mere på banen i forhold til borgerens plan, og derved hurtigere kan forholde dig til økonomien. - Lovforslaget er ok i den forstand, at man knytter de reelle handlinger og indflydelse på niveau til en og samme betalingskommune og undgår et delt ansvar".* En anden kategori er administrationen. *"Regler på dette område vil medføre håbløst bureaukrati og bryde med nærhedstanken". "Behov for ændring i organisering, yderligere rejsevirkosomhed m.m." .* Og den tredje kategori handler om borgernes forværrede stilling. *"Det imødekommer behov for økonomistyring, men er bekymret for borgerens retssikkerhed og frie valg af bolig" . "Som driftsherre er jeg bekymret over, at beboere på det samme tilbud kan få meget forskellige serviceniveauer, fordi de kommer fra forskellige kommuner. Omvendt synes jeg, at det er godt, at man som betalingskommune får indflydelse på tilbuddet og ændringer i det". "At brugerne bliver kastebolde".*

I forbindelse med indhentning af svar til surveyen er der en socialchef, der med konkrete eksempler fremhæver, at det vil være ekstremt mærkværdigt, hvis kommunen skulle til at være handlekommune for borgere, der i snesevis af år har boet i en anden kommune. Den samme socialchef siger, at *"Og så er det i øvrigt en tilsnigelse at tro, at man som handlekommune iværksætter dyrere foranstaltninger end man ellers ville gøre. Man behandler sagen fuldstændig, som hvis det var egen borger. Det med at der er refusion i sagen er noget, der foregår henne i regnskabsafdelingen. Ofte vil*

sagsbehandleren faktisk være uvidende om, at der er en anden betalingskommune".

Som det fremgår, mener socialchefer i surveyen, at ændringen kan betyde større muligheder for økonomisk styring, men de mener også, at der vil være en betydelig risiko for borgerens retssikkerhed.

En gennemførelse af lovforslaget vil efter forbundets opfattelse være et betydeligt tilbageskridt i forhold til den måde, vi behandler borgere på, som har brug for særlig social støtte. Det går ikke.

Venlig hilsen

Kirsten Nissen
forbundsformand

Indenrigs- og Socialministeriet

ejb@ism.dk

p-lovkoord@ism.dk

Høring over udkast til forslag til love om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om sociale service (Sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde)

Indledning

LOS – Landsforeningen af opholdssteder, botilbud og skolebehandlingstilbud takker for muligheden for at komme med bemærkninger til ovennævnte lovforslag. LOS skal samtidig beklage den sene tilbagemelding.

Det fremgår af lovforslaget, at det har baggrund i et ønske om at kunne styre udgifterne på området. Baggrunden for lovforslaget har altså ikke været et ønske om at løse eventuelle u hensigtsmæssigheder i den nuværende lovgivning, hvilket også afspejler sig i lovforslaget, bl.a. ved at man har undtaget efterværn fra det foreslåede regelsæt.

Der bør sondres mellem midlertidige og længerevarende foranstaltninger

LOS er af den opfattelse, at det kan give god mening, at den oprindelige opholdskommune beholder handleforpligtelsen. Det gælder i de tilfælde, hvor man ved visitationen vurderer, at opholdet i et botilbud eller lignende har midlertidig karakter, der skal afløses af noget andet. Eftersom opholdet i de tilfælde forudsættes afløst af noget andet (for eksempel egen lejlighed med støtte), vurderer LOS at det er meget hensigtsmæssigt, at den oprindelige opholdskommune fortsat træffer beslutningerne efter serviceloven.

Drejer det sig imidlertid om en foranstaltning, som man ved visitationen vurderer har en længerevarende karakter, mener LOS ikke, at det giver mening, at den oprindelige kommune i al evighed beholder handleforpligtelsen. At handleforpligtelsen i de tilfælde bør overgå til den nuværende opholdskommune skyldes bl.a., at det ikke er hensigtsmæssigt for borgeren, at to forskellige kommuner skal træffe beslutninger indenfor henholdsvis servicelovens område og andre områder. Når det vurderes at borgeren på lang sigt eller aldrig vender tilbage til den oprindelige opholdskommune, bør borgeren kun skulle forholde sig til den kommune vedkommende bor i.

Lovforslaget er imidlertid ikke tænkt som sådan.

LOS skal derfor anbefale, at man ændrer lovforslaget, så der sondres mellem midlertidige og længerevarende foranstaltninger, således at det kun er for midlertidige foranstaltninger at den oprindelige opholdskommune beholder handleforpligtelsen. Da man ikke altid ved visitationen ved om opholdet vil være af midlertidig karakter, kan et sådant lovforslag indeholde en bestemmelse om, at når der er gået et vist antal år, for eksempel 5 år, så overgår handleforpligtelsen til den nye opholdskommune, fordi opholdet har fået en længerevarende karakter.

Særligt om efterværn

Mange anbragte unge er når de fylder 18 år reelt ikke i stand til at varetage eget liv på en måde, som giver mening i forhold til kunne klare sig selv og/eller blive selvforsørgende. De har brug for støtte i en yderligere periode. I de tilfælde er der mulighed for at etablere efterværn, og i dag tilbyder rigtig mange opholdssteder efterværn i forskellige former. Fordelen ved disse efterværn er, at de kan foregå i de omgivelser, som de unge kender og/eller i forhold til de voksne, de har haft med at gøre ofte i mange år. LOS oplever imidlertid ofte, at en ellers vellykket anbringelse går i stykker, fordi det efterværn som er aftalt med den gamle anbringelseskommune ændres, når den unge fylder 18 år, og opholdskommunen overgår til at være handlekommune. LOS oplever i de nævnte tilfælde, at den nye opholdskommune vælger at overføre den unge til en af kommunens egne efterværnsprojekter, hvorved kontinuiteten i den tidligere anbringelse brydes til skade for den unge.

Ændrede man det nuværende regelsæt i overensstemmelse med det fremsatte lovforslag, ville disse uhensigtsmæssigheder undgås. LOS skal derfor anbefale, at man lader efterværn være omfattet af lovforslaget.

Med venlig hilsen

Geert Jørgensen

Direktør

Indenrigs- og socialministeriet
Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Farsø den 8.2.2010

I forlængelse af de fremsendte høringssvar fra LOS – Landsforeningen af opholdssteder, botilbud og skolehebehandlingstilbud vedr. Barnets reform, styrkelsen af indsatsen overfor kriminalitetstruede børn og unge og sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede social område skal Solhaven herved fremføre følgende betragtninger:

Det er Solhavens erfaring, at der i forbindelse med de store besparelser i kommunerne aktuelt er øget focus på efterværnsområdet. Vi har indenfor de seneste måneder set flere eksempler på, at kommunerne har givet afslag på bevilling af efterværn med alvorlige konsekvenser for den unge til følge. Det har været unge, der efter flere års anbringelse på Solhaven har været inde i uddannelsesforløb og haft gode muligheder for at skabe sig en tilværelse, helt i overensstemmelse med Anbringelsesreformens intentioner. Forudsætningen har været, at der skulle etableres et efterværnsforløb, der kunne give den nødvendige opbakning til den vanskelige overgang til voksentilværelsen. En overgang, der er særdeles vanskelig og risikofyldt for unge, der haft en belastet opvækst og som oftest et meget spinkelt netværk. Vi har således kunnet konstatere, at flere års behandlingsindsats og samarbejdsvilje fra den unges side ikke kan føre til det ønskede resultat, idet forløbet afbrydes ved det fyldte 18. år på grund af manglende bevilling. Vi forudser, at tendensen vil fortsætte i takt med de pressede budgetter i kommunerne.

På ovennævnte baggrund forekommer de påtænkte ændringer helt relevante og vi kan fuldt ud tilslutte os de fremsendte høringssvar, dog med undtagelse af høringssvaret om forslag til ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde).

Det er Solhavens opfattelse, at nuværende lovgivning på efterværnsområdet fungerer fuldt ud tilfredsstillende. Når anbringende kommune har truffet beslutning om at der fremover vil være behov for en efterværnsforanstaltning oversendes sagen til beliggenhedskommunen, der i efterværnsperioden er handlekommune. Det er en ukendt problemstilling for Solhaven, at beliggenhedskommunen ikke følger den anbringende kommunens forslag til handleplan for efterværnsperioden eller overfører den unge til kommunens egne efterværnsprojekter. Det er Solhavens erfaring, at der i sagsbehandlingen bliver lyttet til opholdsstedets og den unges argumenter og at der bliver truffet både socialfaglige og økonomisk forsvarlige beslutninger. Samarbejdet med opholdsstedets beliggenhedskommune er konstruktivt

Det er Solhavens opfattelse at det for anbringelsessteder, der modtager elever med komplekse problemstillinger fra hele landet er af vital betydning, at bestemmelserne ikke ændres. Det er et generelt problem, at kontakten mellem sagsbehandler og det anbragte barn lader meget tilbage at ønske, specielt når der er lang afstand geografisk mellem anbringelsesstedet og kommunen. En problemstilling, der kan gøre det vanskeligt at gennemføre et vellykket efterværnsforløb, idet der i efterværnsperioden er et udtalt behov for kontinuerligt og fleksibelt samarbejde med handlekommunen.

Det forekommer irrelevant at skelne mellem kortvarige og længerevarende efterværnsforløb, da bestemmelserne, som bekendt er begrænset til perioden mellem det fyldte 18. og 23. år.

Med venlig hilsen

Søren Virenfeldt
Forstander

Indenrigs- og Socialministeriet
Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K
Att.: Elsebeth Jarl Brunés

Mail: ejb@ism.dk; p-lovkoord@ism.dk

Den 30. november 2009
Side 1 af 2
Ref.: nbl
E-mail: nbl@etf.dk
Direkte tlf.: 53 36 49 23

Vedrørende udkast til forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Sammenhæng mellem visitationskompetencen og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde)

Indenrigs- og Socialministeriet har den 19. november 2009 sendt lovudkastet, der vedrører ændringer af den nuværende fordeling af visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede sociale område i høring.

Lovudkastets indhold betyder, at en borgers tidligere opholdskommune fortsat skal være handlekommune, uanset hvor længe borgeren har boet i en anden kommune. Det vil komme til at gælde i de situationer, hvor en kommune eller en anden offentlig myndighed har medvirket til, at borgeren har fået bolig i en anden kommune. I dag er borgerens bopælskommune handlekommune, mens den tidligere kommune er betalingskommune. I lovudkastet er der indføjet en undtagelse, hvorefter den tidligere kommune helt eller delvist kan delegere nogle af opgaverne til opholdskommunen.

Ændringen skal som udgangspunkt både gælde borgere, som fremover får bolig i en ny kommune og borgere, som allerede i dag har en opholdskommune, hvor en tidligere kommune betaler for ydelser. I den sidste situation kan den gamle kommune dog beslutte, at bopælskommunen fortsat er handlekommune, og den tidligere kommune fortsat refunderer udgifter til støtte efter serviceloven.

Ergoterapeutforeningen har følgende bemærkninger til lovudkastet.

Ændringerne kommer, hvis lovudkastet vedtages til at gælde for varige og midlertidige botilbud i henhold til serviceloven, plejehjem, forsorgshjem, krisecentre, boliger til ældre og mennesker med handicap efter almenboligloven, institutioner under sygehusvæsenet, institutioner under Kriminalforsorgen samt en opsamlingskategori, der angives som "boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles" med de øvrigt nævnte boformer. Ergoterapeutforeningen mener, at det er meget bredt og uklart formuleret, og det bør anskueliggøres med eksempler, hvilket former for støtte, der indgår i opsamlingskategorien.

Det er Ergoterapeutforeningens opfattelse, at der vil ske væsentlige forandringer for borgerne. De skal nu have to kommuner, der skal træffe beslutninger vedrørende borgeren. Den ene kommune skal træffe beslutninger indenfor servicelovens område, hvilket blandt andet vil sige personlig hjælp, omsorg, pleje, økonomiske tilskud, misbrugsbehandling, aktivitets- og samværstilbud, botilbud og hjælpemidler samt rådgivning og vejledning. Det er den oprindelige kommune, som borgeren ikke nødvendigvis har et forhold til, og som måske er beliggende geografisk langt fra borgeren, der skal træffe disse beslutninger. Den

anden kommune skal træffe beslutninger vedrørende alle andre ydelser som eksempelvis beskæftigelsesmæssige ydelser eller ydelser efter pensionslovgivningen. Det vil sige, at en borger med behov for særlig støtte kan komme ud for at skulle være i kontakt med to kommuner, hvilket Ergoterapeutforeningen finder uacceptabelt.

For borgeren er forslaget dermed en forringelse og til stor gene. Borgeren skal kunne orientere sig i forhold til to kommuner og have styr på, hvilke spørgsmål der skal rettes hvorhen, og hvor eventuelle klager skal sendes til. Borgeren bliver afhængig af to kommuners sagsbehandling og indbyrdes koordinering, hvilket må få store konsekvenser for helheden.

Med lovforslaget bryder man samtidig med princippet om, at det er den kommune, der kender borgeren og dennes behov, der skal beslutte hvilke nye tiltag, der skal sættes i værk til gavn for borgeren. For eksempel ledsagelse, pædagogisk støtte, hjælpemidler osv. Man bryder dermed med nærhedsprincippet.

Ergoterapeutforeningen mener desuden, at en gennemførelse af dette lovforslag vil indebære et ganske betydeligt bureaukrati. Desuden vil borgerens retssikkerhed blive forringet – herunder blandt andet muligheden for at gennemskue, hvad der foregår – alene fordi, der vil være to kommuner, som borgeren skal forholde sig til. Dertil kommer, at borgere i samme tilbud vil kunne have meget forskellige vilkår, selvom de er i samme situation og har samme behov.

En gennemførelse af lovforslaget vil efter foreningens opfattelse være et stort tilbageskridt i forhold til den måde, vi behandler borgere på, som har brug for særlig social støtte.

Venlig hilsen

Gunner Gamborg
Formand for Ergoterapeutforeningen

GADEJURISTEN

Gasværksvej 6A, 1. • DK-1656 København V • Tlf. 33 31 00 75 • Fax 33 31 00 78 • emk@gadejuristen.dk • www.gadejuristen.dk

Indenrigs- og Socialministeriet
ejb@ism.dk
p-lovkoord@ism.dk

Vesterbro, 30. november 2009

Vedr.: Høringssvar til Forslag til Lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service.

Jeg skal hermed fremkomme med Gadejuristens høringssvar til forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service.

Gadejuristen yder en lang række services, herunder retshjælp, til vores samfunds mest udsatte mennesker, stofbrugere, hjemløse, sindslidende mv.

I forhold til de borgere Gadejuristen yder bistand, vil lovforslaget lovfæste en allerede eksisterende praksis i kommunerne, idet det er de færreste kommuner der hidtil har anerkendt sig som værende og ageret som opholdskommune i de tilfælde som lovforslaget vedrører.

Det har hidtil resulteret i, at udsatte borgere har måttet bære omkostningerne ved en mangelfuld regulering, som kommunerne - med en fra loven afvigende praksis - har søgt at løse ved i vidt omfang at undgå at påtage sig ansvaret som opholdskommune for udsatte borgere.

Lovforslaget vil således skabe overensstemmelse mellem regler og praksis og således også skabe en vis klarhed over hvilken kommune, der er handlepligtig i forhold til borgeren for så vidt angår hjælp efter lov om social service.

Spørgsmålet om hvilken kommune, der er opholdskommune og således handlekommune i forhold til den øvrige sociale lovgivning, vil dog fortsat volde problemer – ligesom hjemløse borgere fortsat vil have en fuldstændig urimelig og utilstrækkelig retsstilling, særligt taget deres ofte særdeles tunge problemstillinger i betragtning.

Lovforslaget løser således ikke de grundlæggende problemer vedrørende socialt udsattes og i særdeleshed hjemløses behov for lettilgængelig hjælp, der hvor man opholder sig. Lovforslaget vil tværtimod komplicere dette yderligere ved, at den udsatte borger ikke længere skal have én kommune at henvende sig til. De berørte borgere vil med lovforslaget skulle henvende sig i to forskellige kommuner afhængigt af, hvad det er man søger hjælp til.

Socialt udsatte og hjemløses problemer under de nuværende regler:

CPR-lovgivningen gør det ikke muligt for borgere der opgiver en bopæl eller et fast opholdssted og flytter til en anden kommune som hjemløs at blive registreret i denne kommune. I stedet registreres man med "høj vejkode" i den tidligere kommune, jf. bekendtgørelse nr. 1153 af 23/11/2006 om folkeregistrering mv. § 14, nr. 1. I vejledning nr. 85 af 23/11/2006 om folkeregistrering mv. kap. 3.1 understreges det, at folkeregistrering udelukkende kan ske på baggrund af reglerne vedrørende folkeregistrering, og at der efter CPR-loven ikke tages hensyn til de retsvirkninger, som anden lovgivning tillægger registreringen i CPR. Her nævnes specifikt spørgsmålet om fastlæggelse af opholdskommunen i retssikkerhedslovens § 9 som et eksempel på, hvad der ikke tages hensyn til.

Efter retssikkerhedslovens § 9, stk. 2, er opholdskommunen den kommune hvor borgeren har sin bopæl eller sædvanligvis opholder sig. Ifølge retssikkerhedsvejledningen nr. 73 03/10/2006 pkt. 264 tillægges folkeregistrering betydelig vægt, men de faktiske forhold vejer tungere, herunder borgerens udtalelser om, hvor denne ønsker at opholde sig. Dette gælder særligt for så vidt angår hjemløse.

Af artiklen "Ingen adresse, ingen kontanthjælp" fra Hus Forbi august 2009, fremgår det imidlertid, at Københavns Kommune slet ikke kan udbetale kontanthjælp til trods for, at borgeren er folkeregistreret i kommunen, såfremt man på folkeregistret har "inaktiveret" borgeren. Dette viser med al tydelighed, hvor stor en rolle folkeregistrering i praksis spiller til trods for, at folkeregistrering ikke efter sociallovgivningen er et krav for at yde hjælp.

Det der i praksis sker, når en hjemløs borger henvender sig i en ny kommune er, at denne bliver slået op i Det Centrale Personregister, hvorefter denne henvises til den tidligere kommune, uden at den konkrete ansøgning om hjælp realitetsbehandles, hvorunder spørgsmålet om opholdskommune ville blive behandlet. Når borgeren henvender sig til sin tidligere kommune, typisk telefonisk, fordi borgeren opholder sig i den nye kommune, vil denne få afslag på hjælp, idet borgeren ikke opholder sig i kommunen, og denne vil blive henvist til at søge om hjælp i den nye kommune.

Er kommunerne uenige bliver hovedreglen om, at opholdskommunen har pligt til at yde hjælpen vendt på hovedet, og den kommune, hvor borgeren sidst har haft folkeregisteradresse bliver fungerende opholdskommune indtil uenigheden er løst, jf. retssikkerhedslovens § 9, stk. 7. Før en sådan uenighed kan konstateres kræver det dog, at borgerens ansøgninger realitetsbehandles, og at der ikke blot henvises til en anden kommune. Det kræver også en vis form for korrespondance mellem kommunerne for at kunne konstatere uenigheden, hvilket typisk

først sker i det øjeblik én af kommunerne påtager sig handleforpligtelsen og sender et refusionskrav til den anden kommune.

I fald man i praksis løste disse problemer, står man dog tilbage med det væsentligste problem; nemlig, at de forskellige typer af hjælp der ydes, indbefatter forskellige krav til hver enkelt ydelse, krav, der oftest ikke eller kun vanskeligt kan imødekommes, såfremt man ikke opholder sig i kommunen. Til eksempel kan nævnes kontanthjælpsreglerne, der medfører krav om, at man deltager i opfølgningssamtaler, beskæftigelsesfremmende foranstaltninger mv., alle krav hvis manglende imødekommelse medfører sanktion ift. kontanthjælpen. Områderne hvor reelt ophold er nødvendigt er mange, her skal blot nævnes stofbehandling efter servicelovens § 101, der selvsagt også vanskeligt lader sig gøre uden fremmøde.

Socialt udsatte hjemløse og funktionelt hjemløse som kastebolde mellem kommunerne:

Det er ifølge vores erfaringer hidtil ikke lykkedes at få et velfungerende refusionssystem, der sikrer en fair fordeling af udgifterne på det sociale område mellem kommunerne.

Dette resulterer i sidste ende i, at kommunerne ser sig nødsaget til at forsøge at undgå, at socialt udsatte flytter til kommunen, enten ved at undgå at have tilbud til socialt udsatte eller ved at opstille urimelige krav.

Et eksempel, er den private behandlingsinstitution på Bornholm, Sct. Ols, der på sin hjemmeside skriver, at de er afhængige af tjenesteydelser fra såvel det lokale erhvervsliv som fra de lokale offentlige myndigheder (dette kunne være stedlige kommunes godkendelse og positivt udfald af det løbende tilsyn), hvorfor de indskrevne borgere ved ankomsten skriver under på, at man ikke inden for 2 år efter endt behandling vil bosætte sig på Bornholm samt, at man risikerer at blive udskrevet af behandlingen, såfremt man medvirker til, at en anden stofbruger flytter til Bornholm (aftalen er vedhæftet som bilag 1). Det skal retfærdigvis nævnes, at det ikke fremgår, om denne aftale er blevet til efter krav eller anmodning fra beliggenhedskommunen, men det kan blot konstateres, at Sct. Ols i hvert fald har fundet det nødvendigt at udarbejde en sådan "kontrakt", som ikke kan antages at have juridisk gyldighed, hvorfor en sådan begrundelse for afbrydelse af behandlingsophold, må antages ikke at have lov hjemmel.

Et andet eksempel er, at en del af de mindre kommuner omkring København overfor hjemløse borgere stiller krav om dagligt fremmøde, for at de således dokumenterer, at de fortsat opholder sig i kommunen. For hver dag man ikke møder frem, trækkes man i kontanthjælpen. Blandt disse kommuner, findes kommuner, der trods servicelovens § 110, ikke stiller midlertidige ophold i boformer til rådighed for deres hjemløse borgere.

Denne praksis er netop blevet godkendt i Beskæftigelsesankenævnet, der tilmed finder, at det netop er retssikkerhedslovens § 9, der giver hjemmel til dette. Klagen ligger nu hos Ankestyrelsen, der skal tage stilling til det principielle spørgsmål, om hvorvidt retssikkerhedslovens § 9 kan anvendes som hjemmel til at pålægge hjemløse borgere daglig fremmødepligt som forudsætning for at modtage kontanthjælp.

For de hjemløse borgere der ikke kan, eller ikke magter at imødekomme et sådant krav, bliver

konsekvensen paradoksalt nok, at denne må søge til en anden kommune, hvor man har eksempelvis § 110-tilbud, men hvor man til gengæld må se sig henvist til at leve uden forsørgelse og anden offentlig hjælp.

Konklusion:

Det skal understreges, at der er et grundlæggende behov for en reform af retssikkerhedslovens § 9 samt af CPR-loven således, at man sikrer, at det ikke er de mest udsatte borgere der må bære byrden for, at det ikke er lykkedes at sikre en administrativ ordning der udligner kommunernes udgifter på det sociale område.

For de mest udsatte er det helt afgørende, at man fra Folketingets side gennemfører en reform der går i retning af flere og mere retfærdige refusionsregler, således at kommunerne ikke ser sig nødsaget og/eller fristes til at stille hindringer i vejen for, at udsatte borgere krydser kommunegrænser.

Lovforslaget har karakter af at være en lappeløsning, hvor man forsøger at kompensere for mangelfulde refusionsregler og imødekommer kommunernes interesse i økonomistyring ved at sende borgerne tilbage til deres tidligere kommuner, som samtidig gør det yderst vanskeligt for de selvsamme borgere at blive sikret en tidlig og helhedsorienteret indsats i forebyggende øjemed. Når socialt udsatte hjemløse / funktionelt hjemløse ikke får hjælp tidligst muligt forværres deres problemer og tilstand typisk både betragteligt og hurtigt og omkostningerne til den indsats der siden skal til i genoprettende øjemed, vil forøges tilsvarende.

Det er muligt, at nogle finder, at dette lovforslag vil løse visse kommunale problemer, men det vil på ingen måde løse de hjemløses problemer, snarere bidrage til disse.

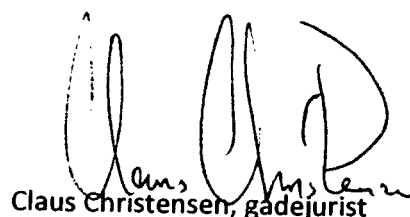
Gadejuristen medvirker gerne til yderligere belysning af spørgsmålet, herunder udarbejdelse af forslag til en mere adækvat og hjemløsevenlig regulering, hvor vores erfaringer fra gadeplan, fra kontakten med kommunerne og fra klagesager må formodes at kunne bidrage til en passende, og efter al sandsynlighed på længere sigt besparende regulering.

Med venlig hilsen

Gadejuristen

Emil Kiørboe, gadejurist

Claus Christensen, gadejurist

Fra <http://www.sct-ols.dk/html/> (hentet 20. november 2009)

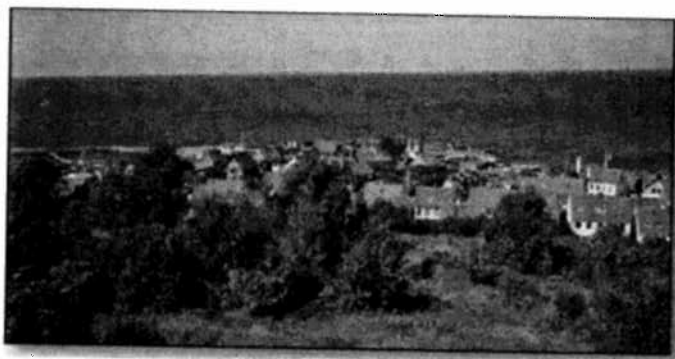
Sct. Ols

Et vendepunkt på Bornholm

Aftale vedrørende lokalsamfundet

(Aftalen indgås mellem Sct. Ols og bruger under indskrivningen)

Jeg (undertegnede) er fuldt ud indforstået med, at der fra Sct. Ols' side tages specielle hensyn overfor det bornholmske lokalsamfund, og at følgende forudsætninger er gældende for mit forløb på Sct. Ols:

Følgende er en aftale mellem Sct. Ols og bruger

Sct. Ols er på flere måder en sårbar virksomhed i forhold til det lokalsamfund, som vi er en del af. Der bliver hvert år indskrevet ca. 200 brugere i behandlingen, hvilket i sig selv kan skabe lokal usikkerhed og frygt. For at kunne yde stofafhængige den hjælp, de behøver, har vi brug for støtte og opbakning fra det bornholmske lokalsamfund. Vi er desuden afhængige af tjenesteydelser fra både det private erhvervsliv og de offentlige myndigheder på Bornholm.

Bornholm er en regionskommune med høj ledighed og begrænsede økonomiske ressourcer. Enhver ny kontanthjælpsmodtager bliver derfor en betydelig og mærkbar belastning. Således vil det hurtigt gå ud over vores "goodwill", hvis Sct. Ols' brugere bosætter sig på Bornholm efter udskrivningen.

Med henvisning til ovenstående udgør følgende punkter en aftale (ikke juridisk bindende) mellem behandlingsstedet Sct. Ols og undertegnede Sct. Ols bruger:

- Undertegnede ingår hermed en aftale om ikke at bosætte sig på Bornholm de første 2 år efter udskrivningen fra Sct. Ols' behandling.
- Undertegnede er også indforstået med, at forløbet på Sct. Ols kan ophøre, hvis jeg bidrager til, at andre brugere flytter til Bornholm.
- Undertegnede bekræfter altid at ville udvise respekt og ansvarlighed overfor Sct. Ols behandling og det bornholmske lokalsamfund.

Denne information er gennemlæst, og jeg bekræfter at være indforstået med indholdet i denne aftale. Herunder at behandlingen på Sct. Ols er betinget af, at ovenstående punkter overholdes.

Bornholm den / 200_

Underskrift bruger:

For Sct. Ols:

Indenrigs- og Socialministeriet
Att.: Socialminister Karen Elleman
Holmens Kanal 22
1060 København K

Aalborg d. 17. februar 2010

Vedrørende påtænkt ændring i handlekommunekompetencen på det specialiserede sociale område.

Handicaprådet i Aalborg Kommune har drøftet regeringens høringsudkast vedrørende ændringerne i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, der skal sikre sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde.

Handicaprådet er klar over, at der kun er tale om et høringsudkast, hvor høringsfristen udløb d. 30. november 2009. Handicaprådet vil dog alligevel fremsende følgende kommentarer, som Handicaprådet håber at ministeren vil medtage i det videre arbejde med udfærdigelse af endeligt lovforslag m.v.

Handicaprådet kan tilslutte sig, at man bør tilstræbe, at der er sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar.

Problemområder:

Delt handlekommunekompetence:

Handicaprådet er dog stærkt bekymret over, at der i fremtiden bliver delt handlekommunekompetence på de forskellige lovområder. Kommunalreformen blev indført for at give borgeren en indgang til kommunen. Nu får de meget handicappede borgere, der har behov for et døgntilbud, pludselig 2 forskellige handlekommuner. Det vil sige de skal søge om pension m.v., der hvor de bor, men ydelser efter serviceloven skal søges i tidligere kommune. Det samme gør sig gældende ved klagesagsbehandling m.v.

Det virker meget uoverskueligt for de berørte borgere, og helt i strid med formålet med kommunalreformen, hvor hjælpen skal ydes så tæt på borgerens bopæl som muligt.

Hvordan har Socialministeren endvidere tænkt sig, at der skal laves en samlet plan for den tildelte hjælp efter de forskellige sociale love?

Færdigbehandlede patienter:

Hvordan vil ministeren sikre sig, at kommunerne hjemtager de indlagte patienter på sygehuse, i de tilfælde, hvor patienten har flyttet sin adresse til sygehuset, grundet langtidsindlæggelse. Her bliver det bopælskommunen, hvor sygehuset er beliggende, der skal betale for sygehusopholdet efter sundhedslovens regler om færdigbehandlede patienter.

men tidligere bopælskommune, der skal visitere og dermed betale for et døgnophold efter sygehusindlæggelsen. Kan man ikke risikere lidt længere sygehusindlæggelser, når nu den fremtidige betalingskommune ikke skal betale for den færdigbehandlede patient.

Forskelligt serviceniveau på de sociale boformer:

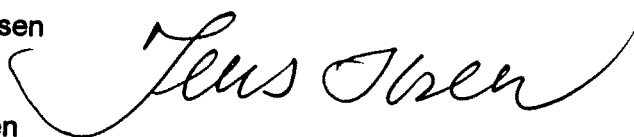
Handicaprådet vurderer endvidere, at det bliver yderst vanskeligt for leverandører af tilbud, at skulle forholde sig til mange forskellige kommuners serviceniveau, hvilket kan betyde, at leverandøren skal levere et meget uensartet serviceniveau til beboerne i et botilbud. Det kan få den konsekvens, at kommunerne ikke optager borgere fra andre kommuner, hvorved visse borgere kan blive afskåret fra specialiserede tilbud.

Det må endvidere blive meget frustrerende for beboerne at opleve, at den ene beboer, kan ledsages på ferieture 3 gange årligt mens naboen eksempelvis kun kan ledsages på ferietur 1 gang årligt.

Tilsynsforpligtigheden:

Sluttelig vil rådet anføre, at Rådet også kan være betænkelig ved, at tilsynsforpligtigheden forbliver i fraflytningskommunen. Det må være yderst vanskeligt at føre et tilstrækkeligt tilsyn, hvis borgeren er visiteret til et botilbud beliggende meget langt fra fraflytningskommunen. Dette problem løses ikke ved muligheden for delegationsaftaler, da ansvaret for tilbuddet forbliver i fraflytningskommunen.

Venlig hilsen

Jens Ibsen
Formand for Handicaprådet i Aalborg
Kommune

Lovforslaget er en udmøntning af aftalen mellem regeringen og KL om kommunernes økonomi for 2010 med hensyn til sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde.

Kort beskrevet går forslaget ud på, at en persons oprindelige opholdskommune fortsat skal være handlekommune i forhold til hjælp efter lov om social service, når denne kommune eller en anden offentlig myndighed har medvirket til, at en person får ophold i et socialt botilbud eller lignende for voksne eller nærmere angivne institutioner (herunder institutioner under Kriminalforsorgen) i en anden kommune end den oprindelige opholdskommune. Den oprindelige opholdskommune, vil således fremover være både handle- og betalingskommune for den pågældende med hensyn til ydelser efter serviceloven.

For så vidt angår sociale og beskæftigelsesmæssige ydelser, som fx ydelser efter lov om social service eller ydelser efter pensionslovgivningen, træffes afgørelser som hidtil af borgerens aktuelle opholdskommune. Dette forudsætter et samarbejde mellem de to involverede kommuner.

Kontanthjælp derimod ydes efter lov om aktiv socialpolitik. Her vil det således være pågældendes aktuelle opholdskommune, der træffer afgørelse om hjælp.

For Kriminalforsorgens vedkommende kan dette betyde, at man i nogle sager skal forholde sig til to handlekommuner.

Eks.: Såfremt en person søges anbragt i.h.t. Straffuldbyrdelseslovens § 78 på en institution udenfor Kriminalforsorgen, vil det være den oprindelige opholdskommune, der skal træffe afgørelse (lov om social service).

Hvis der fx søges hjælp til etablering efter løsladelsen, skal hjælpen søges i pågældendes aktuelle opholdskommune (lov om aktiv social politik). Dette betyder, at der i samme sag vil være to handlekommuner.

Medmindre der kan indgås en særlig aftale om, at der i sådanne sager kun er en handlekommune, vil man i adskillige sager opleve, at der vil være to handlekommuner og dermed øget risiko for en mere kompliceret sagsbehandling.

Der er netop afsluttet et projekt kaldet "God løsladelse" som beskriver vanskelighederne i det eksisterende samarbejde mellem Kriminalforsorgen og kommunerne. Nærværende forslag kan risikere at bidrage til en forøgelse af vanskelighederne i samarbejdet.

Indenrigs- og Socialministeriet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Sendt til: ejb@ism.dk og
p-lovkoord@ism.dk

30. november 2009

Vedrørende høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde)

Datatilsynet
Borgergade 28, 5.
1300 København K

CVR-nr. 11-88-37-29

Telefon 3319 3200
Fax 3319 3218

E-post
dt@datatilsynet.dk
www.datatilsynet.dk

J.nr. 2009-112-0235
Sagsbehandler
Maja Blomquist
Rasmussen
Direkte 3319 3229

Ved e-post af 19. november 2009 har Indenrigs- og Socialministeriet anmodet om Datatilsynets eventuelle bemærkninger til ovennævnte lovforslags § 1, nr. 2, vedrørende den foreslåede § 9, stk. 9, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, samt lovforslagets § 3, stk. 5, og § 4, stk. 6.

Datatilsynet skal i den anledning udtale følgende:

Lovforslagets § 1, stk. 2.

1. Det fremgår af lovforslagets § 1, stk. 2, at der i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område § 9, indsættes en ny stk. 9, hvorefter en kommunalbestyrelse, der efter stk. 7 har pligt til at yde hjælp til en person efter lov om social service, efter aftale kan bemyndige opholdskommunen, jf. stk. 2, til helt eller delvis at varetage udøvelsen af sine opgaver i forhold til den pågældende.

Af bemærkningerne til § 9, stk. 9, fremgår, at:

”Det bemærkes, at udveksling af personfølsomme oplysninger om borgeren som hovedregel kræver den pågældendes samtykke, jf. retssikkerhedslovens § 11 a, jf. også persondatalovens § 8, stk. 3. Borgeren skal endvidere efter retssikkerhedslovens § 4 have mulighed for at medvirke ved behandlingen af sin sag. Det vil således være naturligt i forbindelse med inddragelsen af borgeren at bede om samtykke til, at oplysninger om borgeren kan udveksles mellem de to kommuner i det omfang det er nødvendigt for at behandle borgerens ansøgninger og spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der findes, jf. retssikkerhedslovens § 5.”

Det er Datatilsynets opfattelse, at bestemmelsen bl.a. omhandler videregivelse af oplysninger om væsentlige sociale problemer omfattet af persondatalovens § 8, stk. 1, samt oplysninger om helbredsmæssige forhold omfattet af persondatalovens § 7, stk. 1.

Datatilsynet har endvidere forstået det således, at Indenrigs- og Socialministeriet betragter de involverede myndigheder for at være myndigheder, der udfører opgaver inden for det sociale område.

Det følger af persondatalovens § 8, stk. 3, at forvaltningsmyndigheder, der udfører opgaver inden for det sociale område, kun må videregive de i stk. 1 nævnte oplysninger og de oplysninger, der er nævnt i § 7, stk. 1, hvis betingelserne i stk. 2, nr. 1 eller 2, er opfyldt, eller hvis videregivelsen er et nødvendigt led i sagens behandling eller nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- eller kontrolopgaver.

Af persondatalovens § 8, stk. 2, følger, at videregivelse af de i stk. 1 nævnte oplysninger kun kan ske i visse tilfælde, herunder hvis den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke til videregivelsen, jf. § 8, stk. 2, nr. 1.

Datatilsynet har i den forbindelse noteret sig, at det fremgår af lovforslagets bemærkninger til § 9, stk. 9, at borgerens samtykke vil blive indhentet i forbindelse med udveksling af oplysninger om borgeren mellem de to kommuner i det omfang det er nødvendigt for at behandle borgerens ansøgninger og spørgsmål om hjælp.

Datatilsynet skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at et samtykke skal opfylde betingelserne i persondatalovens § 3, nr. 8, hvoraf fremgår, at et samtykke er enhver frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse, hvorved den registrerede indvilliger i, at oplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling. At samtykket skal være udtrykkeligt betyder, at det ikke kan indhentes stiltiende eller indirekte. Endvidere kan et afgivet samtykke tilbagekaldes efter bestemmelsen i § 38 i persondataloven.

Datatilsynet skal endvidere pege på, at de grundlæggende principper i persondatalovens § 5 skal være opfyldt, herunder særligt spørgsmålet om saglighed og proportionalitet.

Lovforslagets § 3, stk. 5.

2. Det fremgår af lovforslagets § 3, stk. 5, at en kommune til brug for behandlingen af en sag om en afgørelse efter stk. 4 og til brug for overtagelsen af pligten til at yde hjælp efter stk. 3, uden samtykke fra den person, afgørelsen vedrører, af opholdskommunen kan forlange de oplysninger om den pågældende, der er nødvendige for sagens behandling.

Af bemærkningerne til lovforslagets § 3, stk. 5, fremgår, at:

”Det foreslås ved *stk. 5*, at den oprindelige opholdskommune til brug for behandlingen af sager efter § 3, stk. 4 om, hvorvidt kommunen af hensyn til borgeren og af administrative hensyn ikke ønsker at overtage pligten til at yde hjælp efter serviceloven, skal have adgang til uden samtykke fra borgeren, at forlange nødvendige oplysninger om borgeren fra den

aktuelle opholdskommune. Uden en sådan regel ville den oprindelige opholdskommune kunne blive udelukket fra at skaffe de nødvendige oplysninger til at træffe en sådan beslutning, hvis borgeren nægter at give samtykke hertil. Det samme foreslås i de sager, hvor kommunen efter § 3, stk. 3, overtager handlepligten, for så vidt angår oplysninger, der er nødvendige for at kommunen på overtagelsestidspunktet kan varetage pligten til at yde hjælp efter serviceloven. Bestemmelsens formål er at sikre, at en kommune, der den 1. juli 2010 overtager pligten til at yde hjælp til en borger efter serviceloven, kan opfylde sin pligt til at yde hjælp og omsorg for borgeren også i tilfælde, hvor borgeren evt. ikke måtte ønske at give samtykke til, at kommunen indhenter oplysninger fra den kommune, der hidtil har ydet denne hjælp. I det omfang der er tale om personfølsomme oplysninger, der skal videregives fra den aktuelle opholdskommunes socialforvaltning, kan der være tale om en fravigelse af persondatalovens § 8, stk. 3, til ugunst for borgeren.”

Det følger af persondatalovens § 2, stk. 1, at regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning, som giver den registrerede en bedre retsstilling, går forud for reglerne i persondataloven. Ifølge persondatalovens forarbejder følger det omvendt af bestemmelsen, at persondataloven finder anvendelse, hvis regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning giver den registrerede en dårligere retsstilling. Dette gælder dog ikke, hvis den dårligere retsstilling har været tilsigtet og i øvrigt ikke strider mod direktivet¹ om behandling af personoplysninger.

Datatsynet har noteret sig, at Indenrigs- og Socialministeriet i bemærkningerne til forslaget § 3, stk. 5, har præciseret, at der med bestemmelsen er tilsigtet at skabe en fravigelse af persondatalovens § 8, stk. 3, til ugunst for borgeren.

Der ses imidlertid ikke i bemærkningerne at være taget stilling til, om fravigelsen af bestemmelsen i § 8, stk. 3, er i overensstemmelse med direktivet.

Datatsynet skal endvidere henlede opmærksomheden på, at § 8, stk. 3, blev indsat ved fremsættelsen af det 3. lovforslag til persondataloven med henblik på at fortsætte strenge betingelser for videregivelse af personoplysninger på det sociale område.

Det er Datatsynets opfattelse, at lovforslaget muliggør udveksling af personoplysninger om sociale forhold i videre omfang, end det ellers ville have været tilfældet.

Datatsynet skal derfor anbefale, at det nøje overvejes, om der er grundlag for at anlægge en anden vurdering af dette spørgsmål og fravige de strenge betingelser for videregivelse af følsomme oplysninger på det sociale område.

Lovforslagets § 4, stk. 6

3. Det fremgår af lovforslagets § 4, stk. 6, at en kommune til brug for en sag

¹ Direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

om en afgørelse efter stk. 3 eller 5, og til brug for overtagelsen af pligten til at yde hjælp efter stk. 2 og 4 fra en tidligere opholdskommune, uden samtykke fra den person, afgørelsen vedrører, fra denne kommune kan forlange de oplysninger om den pågældende, der er nødvendige for sagens behandling.

Af bemærkningerne til lovforslagets § 4, stk. 6, fremgår, at:

“Ved *stk. 6* foreslås på samme måde som ved forslaget § 3, stk. 5, at den refusionspligtige kommune til brug for behandlingen af sager efter § 4, stk. 3 og 5, om hvorvidt kommunen af hensyn til borgeren og af administrative hensyn ikke ønsker at overtage pligten til at yde hjælp § 11 a, stk. 1, at forlange nødvendige oplysninger om borgeren fra den aktuelle opholdskommune. Det samme foreslås i de sager, hvor kommunen efter forslaget § 4, stk. 2 og 4, overtager handlepligten, for så vidt angår oplysninger, der er nødvendige for at kommunen på overtagelsestidspunktet kan varetage pligten til at yde hjælp efter serviceloven. I det omfang der er tale om personfølsomme oplysninger, der skal videregives fra den pågældende kommunes socialforvaltning, kan der være tale om en fravigelse af persondatalovens § 8, stk. 3, til ugunst for borgeren.”

Datatilsynet skal henlede opmærksomheden på tilsynets ovenfor anførte bemærkninger til lovforslagets § 3, stk. 5, idet de samme bemærkninger gør sig gældende til lovforslagets § 4, stk. 6.

Datatilsynet skal i den forbindelse særligt henlede opmærksomheden på oplysningspligten efter persondatalovens § 29.

Det følger herefter af lovens § 29, stk. 1, at det i de tilfælde, hvor oplysninger ikke er indsamlet hos den registrerede, påhviler den dataansvarlige eller dennes repræsentant ved registreringen, eller hvor de indsamlede oplysninger er bestemt til videregivelse til tredjemand, senest når videregivelsen finder sted, at give den registrerede meddelelse om den dataansvarliges eller dennes repræsentants identitet samt formålet med behandlingen. Den dataansvarlige skal endvidere give meddelelse om alle yderligere oplysninger, der efter forholdets særlige omstændigheder er nødvendige for, at den registrerede kan varetage sine interesser, herunder f.eks. indsamlede oplysningstyper og kategorier af eventuelle modtagere af oplysningerne.

Det er Datatilsynets opfattelse, at der med det beskrevne lovforslag kan opstå situationer, som er omfattet af persondatalovens § 29.

4. Persondatalovens kapitel 8-10 om den registreredes rettigheder indeholder bl.a. bestemmelser om den dataansvarliges oplysningspligt over for den registrerede, den registreredes ret til indsigt og indsigelse, samt den registreredes ret til at få berigtiget, slettet eller blokeret oplysninger, der viser sig urigtige eller vildledende eller på lignende måde er behandlet i strid med lov.

Det bemærkes for en god ordens skyld, at det følger af persondatalovens § 57, at der ved udarbejdelse af bekendtgørelser, cirkulærer eller lignende generelle retsfor skrifter, der har betydning for beskyttelse af privatlivet i forbindelse

med behandling af personoplysninger, skal indhentes en udtalelse fra Datatilsynet.

Kopi af dette brev er sendt til Justitsministeriets Lovafdeling til orientering.

Med venlig hilsen

Jakob Lundsager
Chefkonsulent

Elsebeth Jensen
Indenrigs- og Socialministeriet
Holmens Kanal 22

Sendt på e-mail til ej@ism.dk

Bemærkninger til udkast til forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service

18. januar 2010

Indenrigs- og socialministeriet har i mail af 20. november 2009 anmodet Ankestyrelsen om eventuelle bemærkninger til ovennævnte udkast til lovforslag vedrørende sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde.

Ankestyrelsen
Amaliegade 25
Postboks 9080
1022 København K

I den anledning skal Ankestyrelsen bemærke følgende:

Tel +45 3341 1200
Fax +45 3341 1400
ast@ast.dk
www.ast.dk

Til selve lovteksten:

Ad § 3, stk. 4, sidste punktum

Det anbefales, at der efter ”kan” indsættes: ”af den borger, afgørelsen vedrører”.

Eksp.tid:
man-fre kl. 9.00-15.00

Begrundelsen er, at henvisning til retssikkerhedslovens § 60 kan medføre fortolkningstvivel, da afgørelse om, hvilken kommune der har handlepligt, i almindelighed ikke anses at give klageadgang for borgeren, og der kan ikke klages over serviceniveau. Når der bliver truffet afgørelser efter selve serviceloven, er der klageadgang. Kommunernes klageadgang har særskilt hjemmel i lovens § 61.

Ad § 3, stk. 5

Det kunne overvejes at indsætte en tekst i lighed med retssikkerhedslovens § 11c, stk. 4, om at myndigheden skal forsøge at få samtykke til indhentelse af oplysningerne.

Til bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til nr. 2, ad § 9, stk. 7 3. sidste linie

Efter ”9” mangler: ”c”.

Til nr. 2, ad § 9, stk. 9, afsnit 3, sidste punktum

Det er lidt svært at gennemskue afgrænsningen mellem dette afsnit og ”varetage udøvelsen af sine opgaver” i forslaget § 1, nr. 2, § 9, stk. 9, samt selve lovforslagets § 1, nr.7, § 60a.

Til nr. 2, ad § 9, stk. 9 sidste afsnit

Der henvises til bemærkninger ad § 3, stk. 5, ovenfor.

Til § 3, afsnit 7, der begynder med: ”Den person...”

Der henvises til bemærkninger ovenfor ad 3, stk. 4, sidste pkt.

Til § 3, afsnit 8, der begynder med: ”Det følger..” sidste pkt. og sidste afsnit

Det forekommer tvivlsomt, om denne forståelse kan udledes. Der henvises til bemærkninger ovenfor ad lovforslagets § 3, stk. 4, sidste pkt. og retssikkerhedslovens § 61.

Til § 3 næstsidste afsnit

Der henvises til bemærkninger ad § 3, stk. 5, ovenfor.

Ankestyrelsen skal afslutningsvist i øvrigt i det hele henvide til vores bemærkninger sendt til Indenrigs- og Socialministeriet den 2. oktober 2009.

Venlig hilsen

Marie-Louise Linneballe Hansen
Direktionssekretær

Koncernøkonomi
Indenrigs- og Socialministeriet
Holmens Kanal 22

Sendt på e-mail til bhl@ism.dk

Bemærkninger til udkast til lovforslag om sammenhæng mellem betalings- og handlekommune efter serviceloven

Indenrigs- og Socialministeriet har ved e-mail af 29. september 2009 anmodet Ankestyrelsen om bemærkninger vedrørende de økonomiske og administrative konsekvenser af udkast til lovforslag om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område vedrørende sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde.

Økonomiske og administrative konsekvenser af forslaget:

Ankestyrelsen kan vedrørende de økonomiske og administrative konsekvenser af forslaget bemærke følgende:

Ankestyrelsen vurderer, at lovforslaget vil medføre et fald i antal af klagesager til behandling i Ankestyrelsen om mellemkommunal refusion. Der må dog fortsat påregnes klagesager på dette område herunder f.eks. vedrørende spørgsmålene, om der har været tale om medvirken efter retssikkerhedslovens § 9, stk. 7 samt om konkrete boformer er omfattet og om afgrænsning af refusionens omfang efter § 9, stk. 9. I overgangsperioden for de verserende forhold må der derudover påregnes et antal klagesager om uenighed mellem kommuner om placering af forpligtelsen, jf. forslagets § 4.

Samtidig vurderer Ankestyrelsen, at lovforslaget vil medføre en stigning i antallet af klagesager om serviceloven. Det øgede antal klagesager inden for serviceloven vil ikke alene omfatte de nye botilbud mv., der opstår efter lovens ikrafttræden, men også omfatte de verserende forhold, i det omfang de overgår til nye regler efter 1. juli 2010.

30. november 2009

Ankestyrelsen
Amaliegade 25
Postboks 9080
1022 København K

Tel +45 3341 1200
Fax +45 3341 1400
ast@ast.dk
www.ast.dk

Eksp.tid:
man-fre kl. 9.00-15.00

Samlet set er det dog Ankestyrelsens vurdering, at der må som følge af lovforslaget må antages at blive nogenlunde proportionalitet mellem nedgangen i antallet af sager om mellemkommunal refusion og stigningen i antallet af klagesager efter serviceloven.

Da sagerne derudover vurderes at have samme sagstyngde, forventes der hverken mer- eller mindre udgifter som følge af lovforslaget.

Uforudsete udsving i antallet af klagesager vil blive absorberet af Ankestyrelsens udsvingsramme, jf. Ankestyrelsens særlige bevillingsbestemmelse BV 3.6.2 på FL09.

Bemærkninger til lovforslaget i øvrigt

Ankestyrelsen kan i relation til selve lovforslagsteksten bemærke følgende:

I lovforslagets § 1, nr. 2 er der i den nye § 9, stk. 9, skrevet "kommunalbestyrelse", medens der i stk.7 står: "opholdskommune".

Derudover har Ankestyrelsen noteret sig, at der i lovforslagets § 4 stk. 4, sidste punktum, sker en fravigelse fra den almindelige aftaleadgang angivet i forslaget § 1 nr. 2 om retssikkerhedslovens § 9, stk. 9.

Endelig skal Ankestyrelsen bemærke, at det fremgår af bemærkningerne til § 4, 7. afsnit, at borgeren har klageadgang over valg af handlekommune i tilfælde, hvor tidligere kommune vælger at bibeholde de hidtidige regler. Ankestyrelsen skal hertil anbefale, at det overvejes at indsætte direkte bestemmelse herom i loven. I hidtidig administrativ praksis har der ikke været tradition for klageadgang for borgeren over handlekommune/betalingskommune forhold. Klageadgangen eksisterer i forhold til de konkrete beslutninger, der træffes om ret til ydelser efter serviceloven.

Venlig hilsen

Marie-Louise Linneballe Hansen
Direktionssekretær

Indenrigs- og Socialministeriet
Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Sendes pr. mail til: ejb@ism.dk og p-lovkoord@ism.dk

Høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde) J.nr. 2009-4753.

DANSKE ÆLDRERÅD takker for muligheden for at afgive hørings svar på det fremsendte lovforslag.

DANSKE ÆLDRERÅD har ingen bemærkninger til forslaget.

Med venlig hilsen

Marianne Lundsgaard
Sekretariatsleder

Advokatrådet

ADVOKAT
SAMFUNDET

Indenrigs- og Socialministeriet
Holmens Kanal 22
1060 København K

KRONPRINSESSEGADE 28
1306 KØBENHAVN K
TLF. 33 96 97 98
FAX 33 36 97 50

DATO: 25. november 2009
J.NR.: 04-014102-09-1554
REF.: rmm-hfe

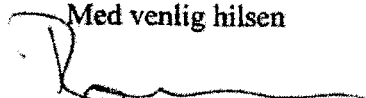
ejb@ism.dk, p-lovkoord@ism.dk

Høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde)

Ved e-mail af 19. november 2009 har Indenrigs- og Socialministeriet anmodet om Advokatrådets bemærkninger til ovennævnte udkast.

Advokatrådet har ingen bemærkninger til udkastet.

Med venlig hilsen

Rasmus Møller Madsen